

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Θαβίτζε γιατί με βλέπεις
Χωρίς καρμίων βλάβη,
Πώς έχω εγώ παρθένα
Τὸ γῆμα τοῦ αἵματός;

✱

Θαβίτζε γιατί μὴ σὺ χέεις
Τὰ φύλλα τῆς καρδίας,
Πώς εἶμαι εγὼ Παρθένα
Πὸν ἀρέσει τὸ μῦθός;

(1911)

Κι' ἂν ἐρχομαι σιμά σου,
Κάτι ζητῶ δικό μου,
Παῦ ἄφ' τὸ χροῖόν σου μὴ μὲν
Ἴη φέται μὴ ἀφαιρεῖται.

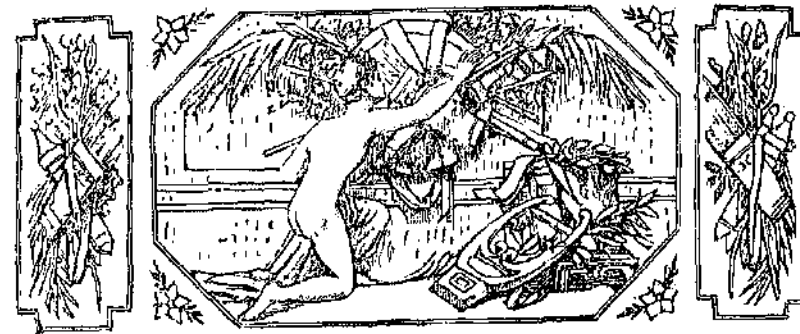
✱

Γὰρ τὰ μαρτύρια τὰ ἐνώσω
Στοῦ σίχου τῆς μαγείας,
Μὴ κάρφια μὴ ἰσομονία,
Μὴ λίμνη μὴ κρημνή.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

✱ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΡΙΠΙΔΙΟΥ ✱

Φίλτατε κύριε Ἄρσενη,

Σοὶ στέλλω ὡς συμβολὴν μου ἐφέτος μίαν κωμῶδιαν μονόπρακτον, παρ' ἐμοῦ διασκευασθεῖσαν πρό τινας, ἀνέκδοτον δὲ μένουσαν μέχρι σήμερον. Ἄργα συμμετέχων τῆς πνευματικῆς σου πανηγύρεως, σπεύδω ν' ἀντιπροσωπευθῶ μὲ ὅ,τι ὠραιότερον εὐρίσκω, διὰ νὰ μὴ ἀποκλεισθῶ ὀλοτελῶς ἐκ τοῦ λειμῶνος τῆς «Ποικίλης Στοᾶς», ὅστις ἐφέτος προμηνύεται πολυανθόστατος, ἐπιφυλάσσομαι δὲ νὰ προσφέρω ἄλλοτε γενναϊότερον καὶ πλουσιώτερον τὸν ἦθρον μου εἰς τὴν ἀλυσθῶς λαμπρῶν καὶ πολύτιμον Ἐπετηρίδα σου, ἥτις ὁμολογουμένως τηλακαῦτην παρέχει ἐκδοσλευσιν εἰς τὰ Ἑλληνικά γράμματα.

Ἀθήναι, Νοέμβριος 1900

Ὁλως ὑμέτερος
ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

ΤΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ ΣΒΟΥΡΑΣ, ὑπάλληλος.

ΛΕΟΝΤΙΟΣ, ταγματάρχης.

ΕΛΕΝΗ, σύζυγός του.

ΣΟΦΙΑ, ἀδελφὴ τῆς Ἑλένης.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ, ζωγράφος.

Ὁ κ. ΣΩΦΡΟΝΙΔΗΣ.

ΚΩΣΤΑΣ, ὑπηρέτης.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ ἕτερος.

Ἡ σκηνὴ ὑποτίθεται ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ἑλβετίας.

ΙΩΑΝΝΟΥ ἈΡΣΕΝΗ «ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ»,

27ον

Ἡ σαγήνη παριστᾷ τὴν αἴθουσαν ξενοδοχείου. Θύρα εἰς τὸ βῆθος ἀγούσα πρὸς ἑτέραν αἴθουσαν, ἐνθα ὑποτίθεται ὅτι χορεύουν. Θύραι δεξιῶθεν καὶ ἀριστερῶθεν. Καναπέες, κονσόλα, καθρέπται, ἀνοδοχεῖα, κηροπήγια μετὰ κηρίων ἀνημμένων, ἔδραι κλπ.

ΣΚΗΝΗ Α'

ΣΩΦΡΟΝΙΔΗΣ, μόνος, εἶτα ΚΩΣΤΑΣ

Σωφρ. (καταστρώων διὰ τῆς θύρας τοῦ βήθους). Ὠραία!... Ἐξαιρετα!... Κύτταξε τί εὐμορφος χορός!... Οἱ χοροὶ ὑπὲρ φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ εἶναι χαριτωμένη ἐφεύρεσις τῶν νεωτέρων χρόνων... Διασκεδάσεις καὶ ἀγαθοεργεῖς ταῦτοχρόνος. Ἄλλοτε ἢ ἐλευμοσίην εἶδίδετο μὲ τὰ χέρια. Τώρα ἠμπορεῖς νὰ κάμῃς ἐλευμοσύνην καὶ μὲ τὰ πόδια... Καὶ αὐτὸ εἶναι πρόοδος.

Κώστ. (Ἐισερχόμενος ἐκ τοῦ βήθους). Λοιπόν, κύριε Σωφρονίδη, πῶς σὰς φαίνεται; Εἶσθε εὐχαριστιμένος ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον μας;

Σωφρ. Πολὺ καλά... Πολὺ καλὰ. Ἦτον ἐπιτυχημένη ἡ ἰδέα μου νὰ γείνη ὁ χορός εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ὄχι εἰς τὸ θέατρον. Ἐδῶ εἶναι περισσοτέρα ἀνεσις. Ἦμπορεῖ κανεὶς καὶ νὰ φαίγη...

Κώστ. Ὅ, τι ἐπιθυμῆσιν... Ἐχομεν καὶ δωμάτια ἰδιαίτερα.

Σωφρ. Ἐξαιρετα... Ἄ! Νά, ἐτελειώσε βλέπω ἡ καθρέπταια... (Ὁ Κώστας ἐξέρχεται διὰ τοῦ βήθους).

ΣΚΗΝΗ Β'

ΠΕΡΙΚΛΗΣ, ΕΛΕΝΗ, ἀκολούθως ΣΟΦΙΑ, ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ καὶ ὁ ΡΗΘΕΙΣ

Περ. Ἐλένη, πρόπει ἐξάπαντος νὰ σοῦ ὀμιλήσω ἐλευθέρως.

Ἐλέν. Πρόσεχε, σὲ παρακαλῶ, θὰ μὲ ἐκθέσης...

Περ. Εἶναι ἀπαραίτητον...

Σωφρ. (Πλησιάζων πρὸς αὐτούς). Κύριε Περικλή, πῶς σὰς φαίνεται ὁ χορός;

Περ. Λαμπρὸς, κύριε Σωφρονίδη... Σὰς συγχαίρω... (Συνομιλοῦν οἱ τρεῖς ἰδιαιτέρως).

Σωφ. (Ἐξέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ βήθους μετὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου. Κατ' ἰδίαν). Νά τους!... Ἐκεῖ πέρα εἶναι μαζύ... Τοὺς εἶχα χάσει... (Πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην). Λοιπόν ἀγαπάτε πολὺ τὸν χορόν...

Ἄλλκ. Μαζύ σας, κυρία μου, θὰ ἦμουν ἱκανὸς νὰ χορεύω ἡμέρα καὶ νύκτα χωρὶς νὰ βαρεθῶ... Νὰ πηδῶ αἰωνίως ὡσὰν ζαρκαδί... Νὰ πετῶ ὡσὰν πεταλοῦδα...

Σωφ. Εἶσθε πολὺ εὐδιάθετος ἀπόψε.

Ἄλλκ. Φαντασθῆτε, κυρία μου, ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρὸν ὅπου εἶχα νὰ σὰς συναντήσω ἐδῶ!...

Σωφ. Δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ σὰς ἐδέχθηκα ὡς καββαλιέρον μου.

Ἄλλκ. Τί εὐτυχία ἀπερίγραπτος. Ἀλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μὴ στερηθῶ τόσον γρήγορα αὐτὸν τὸν τίτλον. Θὰ δεχθῆτε νὰ σὰς συνοδεύσω καὶ μετὰ τὸν χορὸν μέχρι τῆς κατοικίας σας...

Σωφ. (Κατ' ἰδίαν, προσέχουσα πρὸς τὴν Ἐλένην καὶ τὸν Περικλήν). Ἐξακολουθοῦν πάντοτε νὰ συνομιλοῦν μεταξὺ τῶν ἀλλὰ θὰ τοὺς ἐπιτηρῶ διαρκῶς. (Πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην). Λυποῦμαι πολὺ, κύριε Ἀλκιβιάδη, ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ δεχθῶ τὴν προσφορὰν σας.

Ἄλλκ. Πῶς!... Δὲν δέχεσθε; Ἐλπίζω ὅτι θ' ἀλλάξετε γνώμην... Ἐπιθυμεῖτε νὰ κάμωμεν ἓνα γύρον εἰς τὴν σάλαν;

Σωφ. Ὅχι, εὐχαριστῶ. Θὰ μείνω ἐδῶ.

Ἄλλκ. Τοῦλάχιστον θὰ μοῦ παραχωρήσετε τὸ πρῶτον βάλς;

Σωφ. Δυστυχῶς ἔχω ἀγκαζὲ ὄλους τοὺς χορούς. (Τὸν γαιρετῆ διὰ τῆς γαιρῶς καὶ ἀπομακρύνεται πλησιάζουσα πρὸς τὴν Ἐλένην καὶ τὸν Περικλήν. Ὁ Περικλῆς ἀπομακρύνεται καὶ στέκει παρὰ τὴν θύραν τοῦ βήθους).

Ἄλλκ. Γζήφος!... Τὴν ἐπαθα στὰ γερά... Κ' ἐγὼ ποῦ ἐνόμιζα πῶς ἐνδιεφέρετο δι' ἐμὲ καὶ πῶς τὴν εἶχα καταφέρει νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν συνοδεύσω!... Θὰ ἐμάνθανα τοῦλάχιστον ποῦ κατοικεῖ... Μοῦ δίδει τὰ παπούτσια στὸ χέρι!... Πολὺ καλὰ, δὲν θὰ χορεύσω κ' ἐγώ. Θὰ πάγω νὰ παίξω χαρτιά... Καὶ ἠμπορεῖ νὰ κερδίσω μάλιστα, ἀφ' οὗ κατὰ τὴν παρομιάν, ὅποιος χάνει εἰς τὸν ἔρωτα, κερδίζει στὰ χαρτιά... Ἄφου δὲν ἔχω ἄλλη ντάμα, πηγαίνω νὰ κάμω κόρτε εἰς τὴν ντάμα... τῆς τράπουλας! (Ἐξέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ βήθους).

Σωφ. (Ἦτις ἐν τῷ μεταξὺ πλησιάζουσα, συνομιλεῖ κρυφίως μετὰ τῆς Ἐλένης). Καὶ ὁ Λεόντιος ποῦ εἶναι;

Ἐλέν. Ὁ σύζυγός μου; Παίζει.

Σωφ. Καὶ σὲ ἀφίνει μόνην; Μπράβο! Αὐτὸ τοῦλάχιστον δεικνύει ὅτι ἔχει σ' ἐσὲ ἐμπιστοσύνην.

Ἐλέν. Ἀπ' ἐναντίας... Πάσχει ἀπὸ θυριώδη ζηλοτυπίαν.

Σωφ. Εἶναι ζηλότυπος; Μὰ μίπως ἔχη καὶ ἄδικον; Τί εἶν' αὐτὸ ποῦ κάμνεις μὲ τὸν Περικλήν τὸν ζωγράφον... Οὔτε στιγμὴν δὲν σὲ ἀφισε ἀπόψε μόνην.

Ἐλέν. ὦ, κατμένη!... Γνωρίζομεθα ἀπὸ παιδιὰ... Ἄνα-

τραφίκαμε μαζί. (Κατ' ἴδιον). Μήπως υποπτεύθη τίποτε;

Σοφ. (Κατ' ἴδιον). Ταμίσεται... Χωρίς ἄλλο πρέπει νὰ τοὺς ἐπιτηρῶ.

Περ. (Ἐκπαιρῶν καὶ πλησιάζων αὐτῆς, πρὸς τὴν Ἑλένην). Κυρία, ἐπιθυμῆτε νὰ πῆτε ἀδυνατώσῃ εἰς τὴν σάλαν; (Προσφίρει αὐτῇ τὸν βραχιόνά του).

Ἑλέν. Εὐχαριστῶ, κίριε Περικλῆ, ἔχομεν καθβαλιέρον. (Ἦρὸς τὴν Σωφρονίδα, ἀπεργάζομενος κατ' ἐξέτην τὴν στιγμήν). Κύριε Σωφρονίδα, μᾶς δίδετε τὸ μπρίτω σας, παρακαλῶ;... Ὡς προέδρος τῆς ἐπιτροπῆς, πρέπει νὰ περιποιῆσθε τοὺς προσκεκλημένους...

Σοφ. (Μετὰ προθυμίας). Ἀκοῦτ' ἐκεῖ, κυρία μου... Μακαρίζω τὸν τίτλον μου ὅπου μοῦ δίδει τέτοια δικαιώματα... (Προσφίρει ἀμφοτέρω τὸν βραχιόνά του εἰς τὰς δύο κυρίας).

Περ. (Κατ' ἴδιον). Ἡ ἀδελφὴ μᾶς τὰ χάλαι!... (Ἐξέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ βήθου).

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΛΕΟΝΤΙΟΣ καὶ οἱ ΡΗΘΕΝΤΕΣ

Λεόν. (Ἐξεργάζομενος καὶ ὡσεὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν ἐν τῇ αὐθουῇ). Ἀργότερα... Ἀργότερα...

Σοφ. (Ἦρὸς τὸν Λεόντιον). Βλέπετε, κύριε ταγματάρχα; Ἐπωφελοῦμαι τῆς ἀπουσίας σας διὰ νὰ περιποιηθῶ τὴν σύζυγόν σας.

Λεόν. ὦ! Ἐγὼ δὲν εἶμαι ζηλότυπος... (Κατ' ἴδιον). Τοῦλάχιστον ὡς πρὸς αὐτόν... (Μεγαλοφώνως). Πρέπει κανεὶς νὰ ἔχη ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν γυναῖκά του· αὐτὴ ἢ καλλιτέρα μέθοδος διὰ νὰ ἔχη ἵκχυο τὸ κεφάλι του... (Ἦρὸς τὴν Ἑλένην). Εἴπατε!... Ἔτσι σὲ θέλω, κάμε ἓνα γύρον εἰς τὴν σάλαν... Διασκεδάσε ὅσον ἠμπορεῖς περισσότερο... Ἐχω δύο λόγια νὰ εἰπῶ εἰς τὴν Σοφίαν. (Ἦρὸς τὴν Σοφίαν). Ἐρχεσαι μιά στιγμή;

Σοφ. Εὐχαριστῶς. (Ἀφήνει τὸν βραχιόνά του Σωφρονίδα, ὅπως μετὰ τῆς Ἑλένης ἐξέρχεται διὰ τοῦ βήθου τῆς θύρας). Τί με θέλεις;

Λεόν. Ἀγαπητὴ μου Σοφία, ἐγὼ πρέπει νὰ φύγω.

Σοφ. Πῶς!... Καὶ θ' ἀφήσω τὴν Ἑλένην μόνην εἰς τὸν χορόν;

Λεόν. Δὲν θὰ μείνης ἐσὺ μαζί της; Τί κίνδυνος ὑπάρχει;

Σοφ. Δὲν λέγω ὅτι εἶναι κίνδυνος, ἀλλά... (Κατ' ἴδιον). Εἶναι πολὺ ἀπερίσκεπτος σύζυγος.

Λεόν. Ἀλλῶς τε θὰ ἐπιστρέψω ἐγκαίρως διὰ νὰ πᾶμε μαζί σὺ σπῆτι.

Σοφ. Ἀλλ' ἀνδραγίσης, ποῖος θὰ μᾶς συνοδεύσῃ;

Λεόν. Ὁ Περικλῆς, ὁ φίλος μου... Τοῦ ἔκμα λόγον.

Σοφ. Ὁ Περικλῆς!... (Κατ' ἴδιον). Τὰ πράγματα περιπλέκονται!

Λεόν. Πρέπει ἐξ ἅπαντος νὰ ὑπάγω νὰ ἴδω τί ἀπέγεινεν. Ἀπόψε ἦτον ὑπουργικὸν συμβούλιον καὶ ἐπρόκειτο περὶ προβιθασμῶν... Ἀἱ, σὲ ἀφήνω λοιπόν... Ἐχω τέτοια ἀνυπομονησίαν, ποῦ εἶμαι σαστισμένος... (Προφίρει ὀπίσω τὴν Ἑλένην).

Σοφ. Γ' αὐτὸ θέλεις νὰ φύγῃς ξεσκουφωτός;

Λεόν. Ἄ, ναί!... Θὰ ἐξέχασα τὸ καπέλλο μου εἰς τὴν κάμερα τοῦ παιγνιδίου. (Ἐξέρχεται μετὰ σπουδῆς ἐκ δεξιῶν).

Σοφ. Κακομοῖρα Ἑλένη!... Δὲν συναισθάνεται τί κίνδυνον διατρέχει... Δὲν πρέπει ὅμως αὐτὸ τὸ πρῶγμα νὰ ἐξακολουθήσῃ; πρέπει ν' ἀπομακρύνω τὸν Περικλῆ... Ἀλλὰ τί νὰ τρῶ;... (Σκέπτεται).

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ καὶ ἡ ΡΗΘΕΙΣΑ

Ἄλκ. (Εἰσέρχομενος). Μ' ἐπνιξαν!... Δὲν μοῦ ἔμεινε πεντάρα... Ἡ τσέπη μου εἶναι πανὶ μὲ πανί!...

Σοφ. (Κατ' ἴδιον). Ἄ, ὁ κύριος Ἀλκιβιάδης...

Ἄλκ. (Κατ' ἴδιον). Ὡς καὶ ἡ ντάμα τῆς τράπουλας μοῦ ἔκαμε ἀπιστίαν. Ἀπελπισία μὲ τὰς ντάμας ἀπόψε!...

Σοφ. (Κατ' ἴδιον). Αὐτὸς εἶναι καλὸς νέος... Ἀπ' αὐτόν δὲν ὑπάρχει κίνδυνος... (Μεγαλοφώνως). Κύριε Ἀλκιβιάδη!...

Ἄλκ. Μπᾶ!... Κυρία, σεῖς εἴσθε;

Σοφ. Μήπως ἐθυμώσατε διὰ τὴν ἀρνησίαν μου πρὸ δάγνου;

Ἄλκ. Τί; Μὲ θέλετε διὰ καθβαλιέρον σας; ὦ, εὐδαιμονία ἀπερίγραπτος!...

Σοφ. Ὁχι... Ἦθελα νὰ σᾶς ζητήσω μίαν ἄλλην χάριν.

Ἄλκ. Λέγετε... Διατάξατε!... Θέλετε τὰ μάτια μου, θέλετε τὸ αἷμά μου, θέλετε τὴν ζωὴν μου;... (Κατ' ἴδιον). Μόνον τὸ πουγγί μου μὴ μοῦ ζητήσετε, διότι δὲν τὸ ἔχω πλέον.

Σοφ. Ὁχι δά!... Δὲν ἐπιθυμῶ τόσον μεγάλο πρῶγμα. Σᾶς παρακαλῶ μόνον νὰ μὲ συνοδεύσετε ἀπόψε ἕως εἰς τὸ σπῆτι μετὰ τὸν χορόν.

Ἄλκ. Θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου!... Εἶναι δυνατόν;...

Σοφ. Ὡστε δέχεσθε;

Ἄλκ. Ἄν δέχωμαι;... Τί λέγετε;... Ἰδού, κυρία, τὸ μπράτσο μου εἶναι εἰς τὴν διάθεσίαν σας. Ποῦ θέλετε νὰ ὑπάγωμεν; Θέλετε νὰ σᾶς συνοδεύσω ἕως εἰς τὸν Βόρειον Πόλον... νὰ εὐρωμεν τὸ ἀερόστατον τοῦ Ἀνδρέ;...

Σοφ. Εὐτυχῶς δὲν πρόκειται νὰ κάμωμεν τόσον μακρὸν ταξίδι...

Ἄλκ. Ὅπως ἀγαπᾶτε,

Σοφ. Εὐχαριστῶ, κύριε Ἀλκιβιάδη. Θὰ σὰς εἰδοποιήσω ὅταν εἶναι ὥρα νὰ παραγγείλετε τὸ ἀμάξι. (Τὸν χαιρετίζει καὶ ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Ε΄

ΠΕΡΙΚΛΗΣ καὶ ὁ ΡΗΘΕΙΣ

Ἀλκ. Μαζύ της, μόνος, σ' ἓνα ἀμάξι!... Τί εὐτυχία ἀπροσδόκητος!... Μοῦ φαίνεται πῶς μπορῶ νὰ πιᾶσω τὸν οὐρινὸν μὲ τὰ χέρια μου!...

Περ. (Ἐξεργόμενος, κατ' ἴδιον). Ἀδύνατον νὰ πλησιάσω τὴν Ἑλένην... Τώρα στέκεται καὶ τῆς ὀμιλεῖ ὁ ἀνδρᾶς της. (Παρατηρεῖ διὰ τῆς θύρας).

Ἀλκ. (Κατ' ἴδιον). Πρέπει λοιπὸν νὰ προσκαλέσω ἐν ἀμάξι... (Σκεπτόμενος αἰφνης). Ἀχ, Θεέ μου!... Καὶ πῶς θὰ κάμω ποῦ δὲν μοῦ ἔμεινε λεπτόν; (Μεγαλοφώνως). Ὦχι! Τί κακὸ ἔπαθα!

Περ. (Στρεφόμενος). Τί ἔπαθες, Ἀλκιβιάδη;

Ἀλκ. ὦ, φίλε μου! Σὲ στέλλει ἡ θεία πρόνοια!

Περ. Τί σοῦ συνέβη;

Ἀλκ. Δάνεισέ μου ἓνα τάλληρον.

Περ. Τί;

Ἀλκ. Ἡ δός μου ἓνα τάλληρον ἢ δός μου μὴ πιστολιά! (Μετὰ παραφορᾶς αἰσθηματικῆ). Τὴν ἐπανείδα, φίλε μου.. τὴν εὔρηκα...

Περ. Ποίαν;

Ἀλκ. Τὴν γυναῖκα ὁποῦ ἀγαπῶ... δάνεισέ μου ἓνα τάλληρον...

Περ. Μὰ στάσου, ἀδελφέ, νὰ καταλάβω κ' ἐγὼ. Λέγεις ὅτι τὴν εὔρηκες τὴν γυναῖκα ὁποῦ ἀγαπᾶς;...

Ἀλκ. Ναί.

Περ. Καὶ σοῦ ἐζήτησεν ἓνα τάλληρον;...

Ἀλκ. ὦ, φοίκη!... Αἰσχος!... Ἱεροσυλία!... Τί τοιμᾶς νὰ λέγεις;... Ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἄλλου, δός μου ἓνα τάλληρον.

Περ. Καλὰ· ἀλλὰ 'πέ μου νὰ καταλάβω κ' ἐγὼ τί τρέχει;

Ἀλκ. Ἄκουσε, λοιπὸν, τὴν ἱστορίαν μου. Πρὸ δύο ἐτῶν, ἐνθυμῆσαι, ἐπύγα εἰς τὰ λουτρὰ τῆς Αἰδηψοῦ. Ἐκεῖ νύτυχισα νὰ συναντήσω μίαν γυναῖκα ἐξοχόν... Ὅχι πολὺ νέα, ἀλλὰ σὶκ!... χαριτωμένη!...

Περ. Τὴν περὶ ἧς πρόκειται βέβαια... Θὰ ἦναι καμμία ξανθή, γαλανομμάτα...

Ἀλκ. Ἐπίτρεφέ μου νὰ μὴ σοῦ φανερώσω ὅτι ἔχει μαλλιά καὶ μάτια κατάμαυρα. Ἐκεῖ λοιπὸν εἰς τὰ λουτρὰ, ὅπως γνωρίζεις, αἱ γνωριμῖαι γίνονται εὐκόλα. Ἔμαθα ὅτι εἶχεν ἔλθει ὄχι χάριν τῆς ἰδικῆς της ὑγείας, ἢ ὅποια ἦτον ἀκμαίω-

τάτη, ἀλλὰ χάριν τῆς ὑγείας τοῦ συζύγου της.

Περ. Καὶ τί ἦτον ὁ σύζυγός της;

Ἀλκ. Ἐνας γέρος δικαστής, ὁ ὁποῖος εἶχε τριάντα ἐτῶν ὑπηρεσίαν, δεκαπέντε χιλιάδας δραχμὰς εἰσόδημα τὸν χρόνον καὶ ἐξῆντα χιλιάδες ρευματισμοὺς εἰς ὅλον τὸ σῶμα. Αὐτὸς δὲν ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του· τὸν ἐσέκωναν μόνον καὶ τὸν ἐβάζαν εἰς τὸν λουτήρα καὶ ἀπὸ 'κεῖ πάλιν εἰς τὴν πολυθρόναν του. Μίαν ἡμέραν ἐσχεδιάσαμεν διάφοροι νὰ κάμωμεν μίαν ἐκδρομὴν εἰς τὰ περίχωρα μὲ τὰ γαϊδουράκια. Ἀχ! Τί ὠραία ἐκδρομὴ ἐκείνη, φίλε μου!... Τί ποίησις!... Φαντάσου, τὸ γαλανὸν στερέωμα, ἡ λάμψις τοῦ ἡλίου...

Περ. Ἡ χλόη τῶν ἀγρῶν, τὸ κελάρυσμα τοῦ ῥυάκος... Τὰ φαντάζομαι ὅλα...

Ἀλκ. Ὅποταν ἐξαφνα ἓνα κατηραμένον συμβεδνικός, μίαν κακὴ συνάντησις ἤλθε νὰ ταραξῆ τὴν διασκέδασίν μας...

Περ. Κανέναν φυγόδικος φυσικὰ θὰ ἐπαρουσιάσθῃ ἐξαφνα...

Ἀλκ. Φυγόδικος;... Πιθανόν· ἀλλὰ ὁ φυγόδικος αὐτὸς εἶχε τέσσαρα πόδια. Ἦτον ἓνα βῶδι!

Περ. Βῶδι;

Ἀλκ. Ναί· ἓνα βῶδι ἀγριεμμένο ἔρχεται τρέχοντας κατεπάνω μας. Τὸ ζῶον ὁποῦ ἐκαββαλίκευεν ἡ κυρία, τῆς ὁποίας ἐγὼ ἤμουν ὁ καθβαλιέρος, ἐπειδὴ ὁ σύζυγός της δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν συνοδεύσῃ, ἐξαφνίσθη καὶ ὀπισθοχωρεῖ πρὸς ἓνα κρημνὸν καὶ ἀνασπκώνεται. Ἡ κυρία κλονίζεται, ἀλλὰ πρὶν πέσῃ, ὀρμῶ ἐγὼ καὶ τὴν ἀρπάζω καὶ τὴν κρατῶ ἀπὸ τὰ φουστάνια, ἐνῶ τὸ γαϊδουράκι κατρακυλᾷ, πέφτει μέσα εἰς τὴν ῥεμματιὰ καὶ γίνεται κομμάτια.

Περ. Καὶ τότε;

Ἀλκ. Φαντάσου τὴν θέσιν μου, νὰ εὐρεθῶ κρατῶντας μὲ τὸ ἓνα χέρι τὴν κυρίαν λιποθυμισμένην καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸν γαῖδαρον, τὸν ἰδικόν μου. Ὅταν συνῆλθε τέλος πάντων ἤτοτερα ἀπὸ πολλὰ...

Περ. Ποίος; Ὁ γαῖδαρος;

Ἀλκ. Ὅχι, ἀδελφέ! Ἡ κυρία... Μὲ νύχαριστῆσε, μοῦ ἐξέφρασε τὴν ζωηρὰν εὐγνωμοσύνην της καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι θὰ μὲ θεωρῆ πάντοτε ὡς σωτήρα της... Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπαρουσιάσθην πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὁ ὁποῖος μ' ἐδέχθη κομματάκι ψυχρὰ, εἰν' ἀλήθεια, καὶ αὐτὸ μ' ἐδυσχερέστησεν οὐκ ὀλίγον, νὰ σοῦ 'πῶ, τοσοῦτ' ἄλλο, ὅσ' ἠναγκάσθην νὰ πληρώσω καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ γαϊδάρου, ποῦ ἐγὼ εἶχα νοικιάσει διὰ τὴν κυρίαν...

Περ. Καὶ πόσον ἐπλήρωσες;

Ἀλκ. Τριακοσίας δραχμὰς!... Φαίνεται ὅτι οἱ γαῖδαροι

έχουν μεγάλην αξίαν εις εκείνα τὰ μέρη... Καὶ μάλιστα εκείνοι ποῦ ἀποθνήσκουν ἀπὸ βίαιων θάνατον.

Περ. Καὶ ἡ κυρία αὐτὴ τί ἀπέγεινε τέλος πάντων;

Ἄλκ. Τὴν ἔχασα ἀπὸ τότε. Ἐχάλασα τὸν κόσμον, ἐγύριζα τόσον καιρὸν εἰς τοὺς περιπάτους, εἰς τὰ θέατρα, μήπως τὴν συναντήσω, ἀλλὰ τοῦ κάκου. Συλλογίσου τὴν χαρὰν μου ὅταν ἐξαφνα ἀπόψε τὴν συνήντησα ἐδῶ εἰς τὸν χορὸν.

Περ. Μὲ τὸν ἄνδρα της;

Ἄλκ. Ἄ! Μπα! Μόνον. Τὸ ὁποῖον μὲ κάμνει νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ ἄνδρας της ἔμεινε διὰ παντὸς εἰς τὰ λουτρά, ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ μακαρίτου.

Περ. Εἶσαι βέβαιος;

Ἄλκ. Ἄφου μοῦ ἐπρότεινε νὰ τὴν συνοδεύσω εἰς τὸ σπῆτι ὕστερα ἀπὸ τὸν χορὸν;... Καταλαμβάνεις;...

Περ. Τότε πιθανὸν νὰ ἦναι ὅπως λέγεις.

Ἄλκ. Λοιπὸν τώρα δάνεισέ μου ἓνα τάλληρον.

Περ. Ἀδύνατον, φίλε μου, δὲν ἔχω πεντάρια.

Ἄλκ. Πῶς!... Καὶ μὲ κάμνεις τόσον ὥραν νὰ κάθημαι νὰ σοῦ διηγοῦμαι ἱστορίας, διὰ νὰ μοῦ πῆς στοῦ τέλος πῶς δὲν ἔχεις; Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀσυνειδησία!... Ποῦ θὰ εὐρῶ τώρα ἓνα τάλληρον;... Μοῦ χρειάζεται ἀπαραιτήτως ἓνα τάλληρον... Ποῖος θὰ μὲ δανείσῃ;... Δὲν μπορῶ βέβαια νὰ τὴν συνοδεύσω εἰς τὸ σπῆτι της πεζός... Δάνεισέ μου ἓνα τάλληρον ποῦ σοῦ λέγω!...

Περ. Σοῦ εἶπα ὅτι δὲν ἔχω.

Ἄλκ. Πῶς θὰ γείνη τότε;... Ἐδῶ μέσα δὲν γνωρίζω κανένα... Ἀλήθεια, πές μου, γνωρίζεις τὸν πρόεδρον τῆς ἐπιτροπῆς;

Περ. Τὸν κύριον Σωφρονίδην; Βέβαια.

Ἄλκ. Λοιπὸν, ζήτησε ἀπ' αὐτὸν ἓνα τάλληρον δανεικόν.

Περ. Ἐχω λόγους ποῦ δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ τὸ κάμω αὐτό.

Ἄλκ. Μὰ τότε πρέπει νὰ πετάξω τὰ μυαλά μου... Μήπως ἔχεις κανένα βεβόλθερ ἐπάνω σου;

Περ. Τί εἶν' αὐτὰ ποῦ λές; Τί θὰ κάμῃς;

Ἄλκ. Τί θὰ κάμω; Θὰ πάγω νὰ τὸ βάλλω ἐνέχυρον διὰ ἓνα τάλληρον!

Περ. Σιῶπα... Κάποιος ἔρχεται.

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΛΕΟΝΤΙΟΣ, ἀκολούθως ΚΩΣΤΑΣ, ΣΟΦΙΑ καὶ οἱ ΡΗΘΕΝΤΕΣ

Λεόν. (Εἰσερχόμενος, κατ' ἰδίαν). Πάλιν ἐμπλεξα χωρὶς νὰ

θέλω. (Μεγαλοφώνως, βλέπων τὸν Περικλῆν). Μπα! Περικλῆ, ἐδῶ εἶσαι; Δὲν χορεύεις;

Περ. Περιμένω τὴν πόλκαν... Καὶ σεῖς, φεύγετε;

Λεόν. Πρέπει νὰ φύγω ἀμέσως... Σὰς εὐχομαι καλὴν διασκέδασιν.

Περ. Εὐχαριστῶ. (Ἐξέρχεται).

Λεόν. (Παρατηρῶν διὰ τοῦ παραθύρου). Ὦ, διάβολε!... Βρέχει στὰ γερά!... Παιδί, ποῦ εἶσαι;... Πρέπει νὰ πάρω ἀμάξι.

Κώστ. (Εμφανιζόμενος ἐκ τοῦ προσκηνίου). Διατάξατε.

Λεόν. Παράγγειλε νὰ μοῦ φέρουν ἓν' ἀμάξι.

Κώστ. Ἀμέσως! (Ἐξέρχεται).

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν, βλέπων τὸν Λεόντιον). Μωρὲ κάπου τὸν εἶδα ἐγὼ αὐτὸν!... Μοῦ φαίνεται πῶς τὸν γνωρίζω... Δὲν τοῦ ζητῶ αὐτουνοῦ ἓνα τάλληρον δανεικόν;... (Μεγαλοφώνως, πλησιάζων πρὸς τὸν Λεόντιον). Κύριε... νομίζω ὅτι ἔλαβα κάποτε τὴν τιμὴν νὰ σὰς γνωρίσω...

Λεόν. Πιθανόν... Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ σὰς εἶδα ποτέ.

Σοφ. (Ἐξερχομένη, κατ' ἰδίαν). Ἄ! Ἐδῶ εἶναι ἀκόμη ὁ Λεόντιος;

Ἄλκ. (Σπεύδων καὶ προὐπαντῶν αὐτήν). Κυρία μου, ἐδῶ εἶσθε;

Σοφ. (Χαμηλοφώνως πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην). Ἀφίσατέ με.

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). Τί νὰ φοβῆται τάχα;

Σοφ. (Πρὸς τὸν Λεόντιον). Ὡστε δὲν θὰ φύγῃς;... Τόσον τὸ καλλίτερον.

Λεόν. Ἄπ' ἐναντίας... Καθυστέρησα μάλιστα... Ποῦ εἶναι αὐτὸ τὸ ἀμάξι;

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). Τὸν γνωρίζει αὐτὸν τὸν κύριον; Τότε δὲν πρέπει νὰ τοῦ ζητήσω δανεικά.

Σοφ. Μὰ εἶναι τόσον κατεπείγον νὰ εὐρῃς τὸν ὑπουργόν;

Λεόν. Ἀκούς ἐκεῖ, ἀφου πρόκειται περὶ τοῦ προβιβάσμου μου!...

ΣΚΗΝΗ Ζ'

ΚΩΣΤΑΣ, ἀκολούθως ΣΩΦΡΟΝΙΔΗΣ καὶ οἱ ΡΗΘΕΝΤΕΣ

Κώστ. (Εἰσερχόμενος). Τὸ ἀμάξι εἶναι ἔτοιμον. (Ἐξέρχεται).

Σοφ. (Εἰσερχόμενος ἐκ τοῦ βάθου, πρὸς τὸν Λεόντιον ἑτοιμαζόμενον νὰ ἐξέλθῃ). Πῶς!... Θὰ φύγητε;

Λεόν. Ναί... Ἐχω κατεπείγουσαν ὑπόθεσιν.

Σοφ. Στὸ καλὸ, κύριε ταγματάρχα.

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). Ταγματάρχης εἶναι!...

Σοφ. (Συνοδεύουσα τὸν Λεόντιον μέχρι τῆς θύρας). Καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν, φίλτατε. (Ὁ Λεόντιος, ἐξέρχεται).

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). Τὸν λέγει, φίλτατον!... (Πρὸς τὸν Σω-

φρονιότην). Δὲν μοῦ λέγετε, παρακαλῶ, ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος ποῦ φεύγει;

Σωφ. Ὁ ταγματάρχης Λεόντιος.

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). Λεόντιος... Μὰ αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ δικαστοῦ ποῦ ἦτον εἰς τὰ λουτρά... Θὰ ἦναι λοιπὸν ὁ ἄνδρας τῆς... Δὲν τὸν εἶδα τότε καὶ καλὰ-καλὰ στὰ μοῦτρα, ὅπως ἦτο κουκουλωμένος μὲ τὰ σκεπάσματα ἀπὸ τὸ λουτρόν!... Μὰ πῶς ἔγινε ταγματάρχης, ἀπὸ δικαστῆς;... Μήπως ἐκατατάχθη εἰς τὸν στρατόν; Μπορεῖ! Ἐκενώθησαν, βλέπεις, τόσαις θέσιν!... Ἀλλὰ πῶς ἔζησεν ἕστερα ἀπὸ τέτοιο χάλι; Νὰ αὐτὸ τὸ κακὸν ἔχουν τὰ λουτρά! Νὰ σοῦ φέρουν τοὺς μακαρίταις ὀλοζώντανους μὲς' στὴ μέση διὰ νὰ σοῦ χαλοῦν τὰ πιάτα!... Δὲν εἶναι χίρα λοιπὸν!...

Σ Κ Η Ν Η Η'

ΠΕΡΙΚΛΗΣ, ΕΛΕΝΗ καὶ οἱ ΠΡΟΣΕΤΕΣ

Περ. (Πρὸς τὴν Ἑλένην). Ἀφοῦ σῆς λέγω, ὅτι ἐξῆλθε καὶ δὲν θὰ γυρίσῃ... Μοῦ τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος. Ἐχομεν καιρὸν ὅσον θέλομεν νὰ διασκεδάσωμεν.

Ἑλέν. Δὲν ἠξεύρω ὅμως ἂν πρέπη...

Σωφ. (Κατ' ἰδίαν). Μαζὺ πάντοτε... Ἄ, μὰ δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀφίσω οὔτε στιγμὴν πλέον.

Σωφ. Κύριοι, τώρα θὰ ἀρχίσῃ ἡ πόλκα. Ὅριστε εἰς τὴν σάλαν, ἂν ἀγαπίτε.

Σωφ. (Διεργόμενος πληροῦς τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἰδιαιτέρως πρὸς αὐτόν). Μὴ ἀπισμονήσετε, κύριε, τὴν ὑπόσχεσίν σας, ὅτι θ' με συνοδεύσετε. (Ἐξέρχεται πάντες, ἡ Σοφία, ἡ Ἑλένη μετὰ τοῦ Περικλέους καὶ ὁ Σωφρονίδης. Ὁ Ἀλκιβιάδης, μένει μόνος εἰς τὴν σκηνήν).

Σ Κ Η Ν Η Θ'

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ, μόνος, ἀκολουθῶν ΚΩΣΤΑΣ

Ἄλκ. Τί νὰ κάμω, Θεέ μου;... Αὐτὴ βασίζεται εἰς τὴν ὑπόσχεσίν μου... Καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω ἓνα τάλληρον εἰς τὴν τσέπη!... Μὰ τέλος πάντων ποῖος θὰ μὲ δανείσῃ ἓνα τάλληρον; Νὰ ποθῶ τόσον καιρὸν, νὰ ὄνειρεύωμαι τὴν εὐτυχίαν καὶ νὰ μὴ ἴμπορῶ νὰ τὴν φθάσω, ἐνῶ εὐρίσκεται ἐμπρὸς μου, διότι δὲν ἔχω ἓνα ἀμάξι!... Καὶ τί ζητῶ τάχα ἀπὸ τὸν οὐρανόν; Δὲν ζητῶ νὰ μοῦ πέσῃ ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ λαχείου... Ζητῶ ἓνα τάλληρον μόνον, ἓνα ψωροτάλληρον!... Καὶ ἡ ὥρα πλησιάζει· ὁ χορὸς κοντεύει νὰ τελειώσῃ... Ἄ ἰΜία ἔμπνευσις!... Ποῦ εἶναι ὁ ὑπνρέτης;... (Φωνάζει). Παιδί!... Ἐγλύττωσα!... Παιδί, παιδί!...

Κώστ. (Ἐμφανιζόμενος). Διατάξτε.

Ἄλκ. Τὸ καπέλλο μου καὶ τὸ ἐπανωφόρι μου γλήγορα... Νά, ὁ ἀριθμὸς!...

Κώστ. Ἀμέσως. (Ἐξέρχεται).

Ἄλκ. Ἀπεφάσισα, δὲν ὑπάρχει ἄλλο μέσον. Πρέπει νὰ καταφέρω τὸν ἀμαξιλάτην... Εἰς τὸν πρῶτον ὅπου θὰ μοῦ τύχῃ ἐμπρὸς μου, θὰ τοῦ ἐκθέσω καθαρά τὴν θέσιν μου καὶ θὰ τοῦ δώσω ἐνέχυρον τὸ καπέλλο μου καὶ τὸ ἐπανωφόρι μου. (Γελῶν). Τί ἀνόητος ποῦ ἦμουν!... Τὸ ἐπανωφόρι μου εἶναι καινούριο!... Τί βλάκας νὰ μὴ τὸ σκεφθῶ πρωτίτερα καὶ νὰ στενοχωρηθῶ τόσον πολὺ!

Κώστ. (Ἐπιστρέφόμενος ἐκ γίου, κερκίζων ἐν ἐπαυφάριον καὶ ἓνα καπέλλον). Ὅριστε κύριε, τὸ ἐπανωφόρι σας.

Ἄλκ. (Ἐξιδίωκτον αὐτό). Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι δικό μου.

Κώστ. Εἶναι τὸ τελευταῖον· ἄλλα δὲν ὑπάρχουν.

Ἄλκ. Πῶς δὲν εἶναι ἄλλα; Τότε λοιπὸν κάποιος μοῦ τὸ ἐκλεψε.

Κώστ. Διατὶ νὰ περιμένετε τέτοια ὥρα νὰ ζητήσετε τὸ ἐπανωφόρι σας;... Αὐτὴν τὴν ὥρα πέρνει κανεὶς ὅ,τι βρῆ καὶ δὲν λέγει τίποτε.

Ἄλκ. Μὰ μοῦ φαίνεται, πῶς ἐδῶ μέσα πέρνει καθένας ὅ,τι βρῆ καὶ πρωτίτερα.

Κώστ. Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε· ἐδῶ μέσα δὲν ὑπάρχουν κλέπται.

Ἄλκ. Τώρα, βέβαια, δὲν ὑπάρχουν. Θὰ ἦναι φευγάτοι!

Κώστ. Λοιπὸν, κρατήσατε αὐτὸ καὶ ἂν ἔλθῃ κανεὶς νὰ τὸ ζητήσῃ, τὸ ἀποδίδτε καὶ σῆς ἐπιστρέφει τὸ ἰδικόν σας.

Ἄλκ. Μὰ τί νὰ τὸ κάμω αὐτό;... Δὲν μοῦ χρειάζεται διὰ τὴν δουλειὰ ποῦ τὸ θέλω.

Κώστ. Ὅριστε καὶ τὸ καπέλλο σας.

Ἄλκ. Οὔτε αὐτὸ δὲν εἶναι ἰδικόν μου!... Τί φρίκη!...

Κώστ. Ἐγὼ δὲν πταίω. (Ἐξέρχεται).

Ἄλκ. Καὶ ποῖος πταίει λοιπὸν;... Φιλανθρωπικὸς σκοπός, σοῦ λέει, ὁ ἄλλος! Μὰ πρέπει νὰ γδύσουν ἐμένα διὰ νὰ ἐνδυσθῶν οἱ πτωχοί; Σὺν μὲ ξαναἰδῆτε!... (Δοκιμάζει τὸ καπέλλον). Μωρέ, καπέλλο!... Αὐτὸ εἶναι σὺν ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ πουλοῦν εἰς τὸ Δημοπρατήριον!... (Τὸ ἀποθέτει περιφρονητικῶς ἐπὶ μᾶς ἑώρας). Ἐπειτα καὶ χίλιας δραχμαὶς νὰ ἤξιζε, πῶς θὰ ἴμποροῦσα νὰ δώσω εἰς τὸν ἀμαξῆν, ὡς ἐνέχυρον πράγμα τὸ ὅποιον δὲν μοῦ ἀνίκη; Ὄχ! Σὲ τί μπελά εὐρέθην!... Αὐτὸ πάλιν δὲν τὸ ἐπερίμενα!... Καὶ νὰ μὴ ἔχω εἰς τὴν τσέπην μου ἓνα τάλληρον!... Ἄχ!... Μὰ ἐπὶ τέλους ποῖος θὰ εὐρεθῆ νὰ μὲ δανείσῃ ἓνα τάλληρον;...

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΣΩΦΡΟΝΙΔΗΣ καὶ ὁ ΡΗΘΕΙΣ, ἀκολουθῶς ΚΩΣΤΑΣ

Σωφ. Σεῖς, νομίζω, εἰσθε, κύριε, ὁποῦ ἐποντάρατε ἕνα τάλληρον μέσα εἰς τὴν κάμαραν τοῦ παιγνιδίου ;... Ὅριστε τὸ τάλληρον, τὸ ἐκερδίσατε.

Ἄλκ. Ἐνα τάλληρον ;... (Κατ' ἰδίαν). ὦ, Θεοί !... Νὰ ζητῶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἕνα τάλληρον καὶ νὰ μοῦ πέφτη ἀπὸ τὸν οὐρανόν !...

Σωφ. Λοιπὸν, σεῖς ἐποντάρατε ;

Ἄλκ. Ἐγὼ ;... Ἀπλαδῆ... ἴσως... Ἄλλά...

Σωφ. Τότε θὰ ἦτο κάποιος ἄλλος...

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). Ἄχ, αὐτὴ ἡ τιμὴ τί κάμνει !... Ἐχε χάριν !... Δὲν ἠμποροῦσεν ὅμως αὐτὸς ὁ κύριος πρόεδρος τάχα ;... Ἄς κάμω τὴν ἀπόπειραν... (Μεγαλοφώνως). Πρὸς τὸν κύριον Σωφρονίδην, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὀμιλῶ ;

Σωφ. Μάλιστα... εἰς τί δύναμαι νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος, παρακαλῶ ;

Ἄλκ. Γνωρίζετε, βέβαια, τὸν κύριον Περικλῆν, τὸν ζωγράφον ;... εἰσθε φίλος του, φίλος τοῦ φίλου μου ;...

Σωφ. Ἄ ! Ὡστε εἰσθε ὁ φίλος τοῦ Περικλῆ... Ὁ κύριος Ἀλκιβιάδης ;

Ἄλκ. εἰς τοὺς ὀρισμούς σας. Ἦθελα, λοιπὸν, νὰ σᾶς ζητήσω...

Σωφ. Ἄ !... Θέλετε ἴσως νὰ πληρώσετε τὰ εἰσιτήρια. Δέκα δραχμᾶς κάμνουν... Πέντε δραχμᾶς διὰ σᾶς καὶ πέντε διὰ τὸν κύριον Περικλῆ.

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). Ὅριστε μας !... Πρὶν τοῦ ζητήσω πέντε, αὐτὸς μοῦ ζητεῖ δέκα !... (Μεγαλοφώνως). Περιέργων μοῦ φαίνεται αὐτό, διότι ἐγὼ ἐπλήρωσα εἰς τὸν Περικλῆ τὸ ἰδικόν μου εἰσιτήριον...

Σωφ. ὦ ! Τότε περιττόν... Μὲ συγχωρεῖτε... θὰ πληρώσῃ καὶ ὁ κύριος Περικλῆς τὸ ἰδικόν του· δὲν εἶναι καμμία βία.

Ἄλκ. Ἄν θέλετε ὅμως νὰ τὸ πληρώσω ἐγὼ... (Θετὴ τὴν γεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον).

Σωφ. Μὰ εἶναι περιττόν, σᾶς λέγω... Δὲν εἶναι βία.

Ἄλκ. Μήπως ἔχετε νὰ μοῦ δώσετε τὰ βέστα ;

Σωφ. Ἄπὸ τί παρακαλῶ ;

Ἄλκ. (Μετὰ μεγαλοπρεπείας). Ἄπὸ ἕνα πεντακοσάρικον.

Σωφ. Ἐχω, μάλιστα...

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). ὦ, δυστυχία μου !...

Σωφ. Δὲν κρατῶ ἐπάνω μου ὅμως αὐτὴν τὴν στιγμὴν... Τὰ ἔχω εἰς τὸ πορτοφόλι μου.

Ἄλκ. Καὶ ἐγὼ αὐτὸ ἔχω πάθει... Καὶ δὲν κρατῶ διόλου ψιλὰ ἐπάνω μου... κατὰ δυστυχίαν... (Ὁ Κώστας εἰσέρχεται κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὴν σκηνήν).

Σωφ. Κατὰ δυστυχίαν! λέγετε ;... Μήπως σᾶς συμβαίνει τίποτε ;

Ἄλκ. Ὅχι... Ἦθελα ἀπλῶς νὰ δώσω μπαξίσι ἕνα τάλληρον εἰς αὐτὸν τὸν ὑπνρέτην, ὁ ὁποῖος μὲ ἐπεριποιήθη...

Σωφ. Αὐτὸ εἶναι μόνον ;... Ἐχω ἐγὼ ἕνα τάλληρον ἐπάνω μου καὶ ἠμπορῶ νὰ σᾶς τὸ δανείσω.

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). Δόξα σοι ὁ Θεός !... Ἐσώθην !

Σωφ. Κώστα, ἔλα ἐδῶ !... Πάρε αὐτὸ τὸ τάλληρον, ποῦ σοῦ δίδει ὡς φιλοδώρημα, ὁ κύριος, ἀπ' ἐδῶ. (Ἐργεῖται ἐν τάλληρον εἰς τὸν ὑπνρέτην).

Κώστ. (Ἠρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην). Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε. (Δαμβάνει τὸ τάλληρον καὶ ἐξέρχεται).

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). Μπᾶ ! Ποῦ νὰ σᾶς κόψῃ ὁ περιδρόμος καὶ τοὺς δύο !... Δὲν φθάνει ποῦ δὲν ἐπῆρα τίποτε, ἀλλὰ ἔβαλα καὶ χρέος εἰς τὴν καμπούρα μου.

Σωφ. Χαίρω πολὺ ὁποῦ ἠμπόρεσα νὰ σᾶς προσφέρω αὐτὴν τὴν μικρὰν ἐκδούλευσιν... Τώρα πηγαίνω νὰ εὔρω τὸν κύριον ποῦ ἐποντάρησε τὸ τάλληρον εἰς τὸ παιγνίδι... Χαίρετε. (Ἐξέρχεται).

Ἄλκ. Σᾶς εὐχαριστῶ !... (Κατ' ἰδίαν). Νὰ σὲ πάρουν χίλιοι διαβόλοι !... Μὰ τί βυσανιστήριον εἶναι αὐτό !...

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'

ΣΟΦΙΑ καὶ ὁ ΡΗΘΕΙΣ, ἀκολουθῶς ΚΩΣΤΑΣ

Σωφ. Σᾶς εὐρίσκω εἰς πολὺ κατάλληλον στιγμὴν, κύριε Ἀλκιβιάδη... Ὁ χορὸς ἐτελείωσεν.

Ἄλκ. Μπᾶ, ἐτελείωσε ;

Σωφ. εἰσθε ἔτοιμος ;

Ἄλκ. Ἐτοιμότητος !... (Κατ' ἰδίαν). Τί νὰ κάμω ; (Φερεῖ τὸ ἐπιγραφίον).

Σωφ. (Κατ' ἰδίαν). Δὲν ἠμπόρεσα νὰ εὔρω τὴν Ἑλένην... Τοὺς ἔχασα μέσα εἰς τὸ πλῆθος... Πάντοτε μαζὺ μὲ τὸν Περικλῆ... Γιὰ νὰ ἰδοῦμεν ἀπ' ἐδῶ μίπως φαίνονται πουθενά... (Ἐξέρχεται διὰ τοῦ προσκηνίου).

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). Τί νὰ κάμω ;... (Ἐμφανίζεται ὁ Κώστας). Ἄ !... Νά, ὁ ὑπνρέτης... in extremis malis extrema remedia... (Μεγαλοφώνως). Κώστα, ἔλα ἐδῶ !...

Κώστ. (Ἠρσοεργόμενος). Ὅριστε, κύριε.

Ἄλκ. Σοῦ ἔδωκα πρὸ ὀλίγου μπαξίσι ἕνα τάλληρον... Σὲ

παρακαλώ, δός μου το όπισω και αύριον σου το έπιστρέφω τριδίπλον.

Κώστ. Ίσα, ίσα, κύριε, έρχόμουν να σάς το δώσω όπίσω... Όρίστε το.

Άλκ. Γιατί ;

Κώστ. Είναι κάλπικο !...

Άλκ. Βρέ για το Θεό !...

Κώστ. Και δέν ήμπορώ να γελασθώ, διότι άλλο απ' αυτό δέν έχω. (*Έξίργεται*).

Άλκ. Ω, συμφορά !... Ω, δυστυχία !... Τι να κάμω !... Ν' άθετήσω τον λόγον μου ;... Άλλά τότε πρέπει να παραιτηθώ πάσης έλπίδος... Όχι, αδύνατον !... Πρέπει έξ άπαντος να εύρω άμάξι... Ένα κάθρον οιονδήποτε... (*Έξίργεται*).

Σοφ. (*Έπιστρέφουσα. Διαρκούντος του μονολόγου της, ο Κώστας εισέρχεται εις την σκηνήν κλείει την εις το βήθος θύραν και άπέρχεται*). Είς την αίθουσαν δέν απέμειναν παρά πολύ όλίγοι... Και όμως νομίζω ότι δέν ήπατήθην, νομίζω ότι την είδα μαζί με τον Περικλή πάντοτε... Ποϋ να έπήγαν ;... Τι άηροσύνη, τί άπερισκεψία !...

Σ Κ Η Ν Η ΙΒ'

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ και ή ΡΗΘΕΙΣΑ, άκολούθως ΚΩΣΤΑΣ

Άλκ. Κυρία, σάς φέρω καλώς ειδήσεις.

Σοφ. Τι ;... Ήλθε τ' άμάξι ;

Άλκ. Όχι, αλλά έπαυσεν ή βροχή... Ο ούρανός εκθάρισεν... Η Σελήνη φωτίζει λαμπρά το διαυγές στερέωμα, ώστε... Άς έπωφεληθώμεν δια να θαυμάσωμεν και την καλονήν της φύσεως !...

Σοφ. Πεζοί ;

Άλκ. Βέβαια... Είναι τόσον ώραϊον πράγμα... Θα αισθάνεται κανείς υπό τον ιδιόν του βραχίονα, τον βραχίονα ένός άνδρός, όστις σάς άγαπά, όστις σάς λατρεύει, όστις είναι έτοιμος έν ανάγκη να ξεσπαθώση έναντίον του σύμπαντος, δια να σάς προστατεύση...

Σοφ. Τι λέγετε, καλέ ; Μα έν πρώτοις ο βραχίων σας δέν ήμπορεί να με προστατεύση από την ύγρασίαν... Δέν είναι δυνατόν βέβαια ύστερα από φαγδαϊαν βροχήν να περιπατώ μέσα εις της λάσπαις με τα σκαρπίνια του χοροϋ... Έπειτα είναι μεγάλη ανάγκη... Κύριε, σάς παρακαλώ, διατάξετε να φέρουν έν' άμάξι, θα σάς ήμαι τα μέγιστα ύποχρεωμένη...

Άλκ. Θα μου ήσθε τα μέγιστα ύποχρεωμένη ;... (*Κατ' ιδίαν*). Λέγει, ότι θα μου ήναι τα μέγιστα ύποχρεωμένη... (*Μεγαλοφώνως*). Κώστα, Κώστα !... Έλα εδώ γλήγορα !... (*Έμφανίζει*

ται ο Κώστα). Τρέξε άμέσως να φέρης έν' άμάξι... Ένα λεωφορείον... Μίαν άμαξοστοιχίαν.

Κώστ. Άμέσως. (*Έξίργεται*).

Σοφ. Πριν πάμε εις το σπήτι είναι ανάγκη να περάσω από την δενδροστοιχίαν όπου θα ζητήσω μίαν πληροφορίαν...

Άλκ. Πληροφορίαν αυτήν την ώραν ;... Και ποϋ κατοικείτε ;...

Σοφ. Είς την πλατεϊαν της Άνεξαρτησίας. (*Διαρθώνεται πρό του κατόπτρου, ως να επρόκειτο να έέλθη*).

Άλκ. (*Κατ' ιδίαν*). Είς την πλατεϊαν της Άνεξαρτησίας !... Έξάίρετα. Καί έγώ κάθημαι εις τους Άέρηδες... Ωστε θα ήναι τρεις κούρσαις... Προς τρεις δραχμάς την μίαν ύστερα από τα μεσάνυκτα... Μας κάμνουν έννέα δραχμάς... Δέν φθάνει πλέον το τάλληρον... Πώς θα γείνη λοιπόν ;... Πώς θα γείνη ;... Ίδου! όταν φθάσω εις το σπήτι μου, άν ο άμαξάς δέν θελήση να συμβιβασθή, τον ξεμπερδεύω... Θα τον σκοτώσω, έτελείωσε... Θα γείνω φονηάς... (*Κιττάζων προσεκτικώς το έπιτομήρι*). Το ύψασμα δέν είναι άσχημο... Μπορεί ν' αξίζη δέκα δραχμάς...

Σοφ. (*Κατ' ιδίαν*). Όσον συλλογίζομαι όμως ότι θα πάγω μόνη με αυτόν τον κύριον, μέσα εις το άμάξι... Είναι αλήθεια ότι δέν φαίνεται επικίνδυνος, αλλά όπωσδήποτε !... Δέν θα ήτον ίσως καλλίτερα εάν...

Άλκ. Κυρία, έντος όλίγου το άμάξι θα ήγαι κάτω είσθε εύχαριστημένη ;

Σοφ. Ναί, κύριε Άλκιβιάδη, είσθε πολύ εύγενής... Και δια τουτο θα τολμήσω να θέσω υπό δοκιμασίαν την καλωνήν σας...

Άλκ. Θεσατέ με δλόκληρον υπό δοκιμασίαν.

Σοφ. Έσυλλογίσθηκα, όταν έλθη το άμάξι, να σάς επιφορτίσω με μίαν παραγγελίαν όλως διόλου έμπιστευτικήν. Θ' αναχωρήσετε σεις...

Άλκ. Μόνος ;

Σοφ. Μόνος.

Άλκ. Μόνος ! ! !

Σοφ. Θα υπάγντε όπου θα σάς παραγγείλω...

Άλκ. Μά, κυρία...

Σοφ. Δέν θα μου άρνηθήτε, έλπίζω, φίλτατε κύριε Άλκιβιάδη. Θα σάς είμαι εις άκρον εύγνώμων.

Σ Κ Η Ν Η ΙΓ'

ΚΩΣΤΑΣ, άκολούθως ΥΠΗΡΕΤΗΣ και οι ΡΗΘΕΝΤΕΣ

Κώστ. (*Εισερχόμενος*). Το άμάξι περιμένει κάτω.

Σοφ. Πολύ καλά.

Υπιρ. (Βισερρήμενος). Κώστα, για ποιο δωμάτιο είναι το δείπνον που παρήγγειλες δια δύο;

Κώστ. Εκεί αντίκρυ, εις τὸν ἀριθμὸν 8... Εἶναι ἕνας νέος, μὲ μία κυρία μὲ φάρμα κίτρινο...

Σοφ. (Κατ' ἰδίαν). Τί ἀκούω!... Τὸ χροῖμα τοῦ φορέματος τῆς Ἑλένης!... Πρέπει νὰ βεβαιωθῶ. (Ὁ Κώστας καὶ ὁ ὑπὲρ-της ἐξέρχονται ἐν τῷ μεταξῷ).

Ἄλκ. Λοιπὸν, κυρία;

Σοφ. Κύριε Ἀλκιβιάδη...

Ἄλκ. Πρέπει, λοιπὸν, ἐξ ἅπαντος νὰ φύγω μόνος;

Σοφ. Ὁχι... Μετενόησα... Ἴσως θὰ μ' εὐρίσκετε ὀλίγον ἰδιότροπον... ἐπιπόλαιον... Ἀλλὰ εἶναι μερικαὶ περιστάσεις...

Ἄλκ. Ὡ, βέβαια!... Ὑπάρχουν μερικαὶ περιστάσεις...

Σοφ. Θὰ μείνωμεν ἐδῶ.

Ἄλκ. Ἐδῶ!... Εἶναι δυνατόν!... Καὶ ἂν μπορῶ, χωρὶς νὰ φανῶ ἀδιάκριτος, νὰ σᾶς ἐρωτήσω διὰ ποῖον λόγον προτιμᾶτε νὰ μείνετε ἐδῶ, εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον, τέτοιαν ὥραν, παρὰ εἰς...

Σοφ. Δὲν τὸ μαντεύετε; Ὑστερα ἀπὸ τὸν χορὸν κανεὶς πρέπει νὰ πάρῃ κάτι τι, ὀλίγην τροφήν διὰ νὰ συνέλθῃ... Δὲν εἶναι σωστόν;

Ἄλκ. Σωστότατον.

Σοφ. Λοιπὸν, κύριε Ἀλκιβιάδη, δὲν παραγγέλνεται νὰ μᾶς φέρουν κάτι τι νὰ τσιμπήσωμεν;

Ἄλκ. Νὰ παραγγείλω!... (Κατ' ἰδίαν). Τώρα θ' ἀνοίξῃ ἡ γῆ νὰ μὲ καταπιῇ...

Κώστ. (Βισερρήμενος). Σᾶς εἰδοποίησα, κύριε, ὅτι τὸ ἀμάξι εἶναι κάτω καὶ περιμένει...

Σοφ. Περιττόν' θὰ καθήσωμεν ἐδῶ ἀκόμα καμπόσῃν ὥραν...

Ἄλκ. (Ἐπαναλαμβάνων μηχανικῶς). Περιττόν, θὰ καθήσωμεν ἐδῶ ἀκόμη καμπόσῃν ὥραν.

Σοφ. (Τῷ Ἀλκιβιάδῃ). Πληρώσατε εἰς τὸν ἀμαξῆν τὸ μισὸ ἀγῶγι καὶ ἄς πηγαίνη.

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). Τὸ μισὸ ἀγῶγι!... Καὶ πῶς νὰ τοῦ τὸ πληρώσω; Ἐκτός ἂν τοῦ δώσω τὸ μισὸ ἐπανωφόρι (Μεγαλοφῶρος). Ὁχι προτιμῶ νὰ τὸν κρατήσω μὲ τὴν ὥραν... Νὰ τὸν ἔχωμεν εἰς τὴν διάθεσίν μας.

Κώστ. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία θὰ δειπνήσουν;

Σοφ. Ναί.

Ἄλκ. Ναί... (Κατ' ἰδίαν). Μοῦ φαίνεται πῶς βλέπω ἀπὸ τώρα τὸν λογαριασμὸν γραμμένον μὲ γράμματα πύρινα!

Σοφ. Διατάξτε λοιπὸν, κύριε Ἀλκιβιάδη...

Ἄλκ. (Πρὸς τὴν Σοφίαν). Ἐπιθυμεῖτε κανένα κονσομέ;

Σοφ. Ὁχι, ὄχι!... (Κατ' ἰδίαν). Τὸ δείπνον θὰ ἐτελείωνε γρήγορα καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα...

Κώστ. Διατάξτε λοιπὸν, κυρία...

Σοφ. Τίποτε ἐλαφρὸν πρᾶγμα.

Ἄλκ. Ναί... Τίποτε ἐλαφρὸν πρᾶγμα... Εἶναι καὶ ἀργά!...

Κώστ. Θέλετε καμμία σούπα;

Σοφ. (Πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην). Δόστε σεῖς τὴν παραγγελίαν... (Ἐγείρεται καὶ ἀποθέτει τὸ ἐπανωφόριον τῆς ἐπὶ καθίσματος πλυσίων τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ θύρας).

Ἄλκ. (Κυττάζων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ ἰδικὸν τοῦ ἐπανωφόριον). Σούπα... Σούπα... Ρίξι...

Κώστ. Ὑστερα;...

Ἄλκ. (Ἐξακολουθῶν νὰ βλέπῃ ἐκ διαλειμμάτων τὸ ἐπανωφόριον του). Ὑστερα... Μπιφτέκι... Ναί... Μπιφτέκι μὲ πατάταις... (Κατ' ἰδίαν). Ἡ φόδρα εἶναι μεταξωτή...

Κώστ. Ὑστερα;...

Ἄλκ. Ὑστερα... (Κατ' ἰδίαν, ἐξετάζων τὸ ἐπανωφόριον). Τί διάβολον!... Ὄλα καμμιά δεκαπενταριά δραχμᾶς θὰ τ' ἀξίξῃ... Ὁ γιακᾶς εἶναι βελουδένιος... (Μεγαλοφῶρος). Τίποτε κυνήγι... Καμμιά μπεκάτσα... Καμμία τσίχλα...

Κώστ. Πολὺν καλὰ... (Κινεῖται βίωσις ἐξελθῆ).

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). Ἄχ!... Τώρα βλέπω πῶς ὁ γιακᾶς εἶναι χαλασμένος... (Τρέμων ἐξόπισην τοῦ Κώστα). Γιὰ νὰ σοῦ πῶ... Ὁχι μπεκάτσα... Κανένα μικρὸ πουλάκι... Πολὺ μικρό...

Κώστ. (Κατ' ἰδίαν). Πολὺν πτωχικὸ δείπνο αὐτό...

Σοφ. (Κατ' ἰδίαν). Ὁ ὑπὲρ-της ἐβεβαίωσεν ὅτι εὐρίσκονται ἐκεῖ μέσα...

Κώστ. Ἐπιθυμεῖτε νὰ σερβίρω εἰς ἰδιαίτερον δωμάτιον;

Σοφ. Ὁχι, ὄχι, ἐδῶ!

Κώστ. Ἐδῶ ὅμως, κυρία, εἶναι διάβα.

Σοφ. Ἄπ' ἐδῶ περνοῦν ἐκεῖνοὶ ὅπου δειπνοῦν ἐκεῖ μέσα;

Κώστ. Μάλιστα.

Σοφ. Δὲν πειράζει προτιμῶ νὰ μείνω ἐδῶ. Μέσα θὰ κάμνη ζέστη. (Ὁ Κώστας ἐξέρχεται).

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). Ὅσον περισσότερον τὸ ἐξετάζω αὐτὸ τὸ ἐπανωφόρι, τόσον βλέπω πῶς δὲν ἀξίζει τίποτε... Ἡ ἀξία του δὲν ἀρκεῖ διὰ τὰ ἐξοδα... Κάτω ἔχω τὸ ἀμάξι ποῦ περιμένει μὲ τὴν ὥραν... Ἐδῶ ἔχομεν τραπέζι πολυτελές... Τί διάβολο ἐπανωφόρι εἶν' αὐτό! (Τὸ φάει, ἐξετάζων αὐτό). Οὔτε βᾶταις ἔχει ἀπὸ μέσα... (Βισαίγει τὴν χεῖρα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν θυλάκιον). Τί τσέπαις εἶν' αὐταίς!... (Ἀναπνέων αἰφνῆ). Ὡ, Θεέ μου! Ἐνα πορτοφόλι!... (Ἐξάγει τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ παρατηρεῖ κρυφῶς τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ). Χρήματα!... Ἐκατοστάρικα!... Ὁ Θεός μου τὰ στέλνει!... (Ὁ Κώστας ἐν τῷ μεταξῷ ἐπαρλθὼν πα-

ρασκευάζει τραπέζαν διὰ δύο άτομα). "Ω, κυρία μου !...

Σοφ. Τί τρέχει ;

'Αλκ. Κώστα, τί παρηγγείλαμεν διὰ τὸ δεῖπνον ;

Κώστ. Μία σούπα... Μπιφτέκι... Πουλάκια μικρά...

'Αλκ. Πουλάκια μικρά ! . . . Τί μιζέρια ! . . . Νὰ διατάξης ἀμέσως φασιανούς... Γάλλους... Στρονθοκαμήλους !...

Σοφ. Τί ἐπάθατε, καλέ ;

'Αλκ. "Ω, κυρία μου, μὲ συγχωρεῖτε !... Ἦμουν ἀφηρημένοι... Ἐσυλλογίζομην... Ἐσυλλογίζομην... (Κατ' ἰδίαν). Ἐσυλλογίζομην τὸ τάλαστρον ποῦ δὲν εἶχα στὴ τζέπη... (Μεγαλοφώνως). Κώστα, νὰ προετοιμάσης ἓνα δεῖπνον ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα καὶ πλουσιώτερα...

Σοφ. "Οχι, δὲ τόσα πολλά !...

'Αλκ. "Οχι, κυρία μου ! Ἀπόψε θὰ διασκεδάσωμεν !... (Πρὸς τὸν Κώσταν). Καὶ σαμπάνια ἀφθονη, ἀκουῆς ; Θὰ πάρης μπαξίσι γερό. (Ἐκβάλλει τὸ ἐπαγωγέριον καὶ τὸ δίδει πρὸς τὸν Κώσταν.)

Κώστ. Πολὺ καλὰ, κύριε. (Τοποθετεῖ τὸ ἐπαγωγέριον ἐπὶ μιᾶς δρας).

Σ Κ Η Ν Η Ι Δ'

ΠΕΡΙΚΛΗΣ, ἀκολούθως ΛΕΟΝΤΙΟΣ καὶ οἱ ΡΗΘΕΝΤΕΣ

Περ. (Ἐμφανιζόμενος εἰς τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ θύραν). Καμαριέριον !... (Βλέπων τὸν Ἀλκιβιάδην). Ἄ !... (Ἀποσύρεται μετὰ σπουδῆς).

Σοφ. (Κατ' ἰδίαν). Μπᾶ ! Ὁ Περικλῆς !...

Κώστ. Ἐρχομαι ἀμέσως. (Ἐτοιμάζεται γ' ἀπέκλιθῃ).

'Αλκ. Κώστα, νὰ φέρης καὶ φρούτα ἀφθονα... (Ὁμιλεῖ πρὸς αὐτὸν κρυφίως).

Σοφ. (Κατ' ἰδίαν). Εἶν' ἐκεῖ μέσα καὶ οἱ δύο !.. Δὲν ἵπατήθην λοιπόν... Πρέπει χωρὶς ἄλλο... (Κινεῖται ὅπως ἀπέκλιθῃ).

Λεόν. (Ἐσώθην). Ἀδύνατον, σοῦ λέγω !... Ἡ σύζυγός μου πρέπει νὰ ἦναι ἐδῶ...

Σοφ. (Κατ' ἰδίαν). Ὁ γαμβρός μου !... Θεέ μου !... Καὶ ἂν μ' εὕρη ἐδῶ ;.. Τί νὰ τοῦ εἰπῶ ;... Ἄ !.. Ἄς κρυφθῶ εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον. (Ἐξίργεται μετὰ σπουδῆς διὰ τῆς θύρας, ὅπου εἶχεν ἐμφανισθῆ ὁ Περικλῆς)

'Αλκ. (Πρὸς τὸν Κώσταν, ἀποκείμενον αὐτόν). Καὶ εἰς τὸ ὕστερον δύο καφέδες ἐκλεκτούς... (Στρεφόμενος). Ἡ παραγγελία ἐγείνεν ἐν τάξει, κυρί... (Λιαχόπτεται εὐρισκόμενος ἀπέναντι τοῦ Λεοντίου, ὅστις ἐν τῷ μεταξὺ εἰσέρχεται καὶ παρατηρεῖ τὰ πάντα ὑπόπτως. Κατ' ἰδίαν). Ὄ, διάβολε ! Ὁ σύζυγός της !... Τί ἐρχεται τώρα νὰ κάμῃ ἐδῶ πέρα αὐτὸς ὁ βρυκόλακας ;

Λεόν. Μπᾶ ! Ἐδῶ εἰσθε ἀκόμη, σεις κύριε ; . . . Μὲ βλέπετε ; Εἶμαι μανιώδης. Ἐφῆρα ἀπόψε ἐδῶ εἰς τὸν χορὸν τὴν

γυναῖκα μου... Διότι πρέπει νὰ ξεύρετε ὅτι εἶμαι ἐγγαμος.

'Αλκ. Δὲν ἀμφιβάλλω... (Κατ' ἰδίαν). Φαντάσου νὰ εὕρισκε ἐδῶ τὴ γυναῖκά του !

Λεόν. Εἶχα ἀνάγκην νὰ ὑπάγω κάπου... Διὰ μίαν ὑπόθεσιν πολὺ κατεπεύγουσαν... Ἐπιστρέφω εἰς τὸ σπῆτι μου, καὶ μανθάνω ὅτι ἡ κυρία ἀκόμη δὲν εἶχε ἐπιστρέψει !...

'Αλκ. (Κατ' ἰδίαν). Καὶ μοῦ τὰ διηγείτε ἐμὲ αὐτὰ τὰ νέα !...

Λεόν. Εἰσθε κουφός ;

'Αλκ. "Οχι, εὐτυχῶς.

Λεόν. Τότε διατί δὲν μοῦ ἀπαντᾶτε ;

'Αλκ. Μὰ δὲν βλέπω τί ἀνακατεύομαι ἐγὼ εἰς ὅλ' αὐτὰ ;

Λεόν. Τώρα θὰ σᾶς τὸ πῶ. Κάτω μοῦ εἶπαν ὅτι εὕρισκοντο ἀκόμη μερικοὶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον... Καὶ ἤθελα νὰ σᾶς ἐρωτήσω μήπως εἶδετε...

'Αλκ. Κανένα δὲν εἶδα ἐγώ... Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον δὲν ὑπάρχει ψυχί... Ἐφυγαν ὅλοι... (Ἐν τῷ μεταξὺ κάμνει τεύματα εἰς τὸν Κώσταν).

Κώστ. (Κατ' ἰδίαν). Ἐκατάλαβα, θὰ ἦναι ὁ σύζυγός. (Πρὸς τὸν Λεόντιον). Μάλιστα, κύριε, ὅλοι ἐφυγαν.

Λεόν. (Πρὸς τὸν Κώσταν). Τί λῆς ἐσύ, βρέ ;

Κώστ. Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω. (Ἀπέρχεται ἐκ δεξιῶν).

Λεόν. (Πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην). Καὶ εἰσθε μόνος ἐδῶ τοῦ λόγου σου ;

'Αλκ. Θεομόναχος.

Λεόν. Τότε λοιπόν, διατί ὁ ὑπηρέτης σᾶς ἔχει ἐτοιμάσει τραπέζι διὰ δύο άτομα ;

'Αλκ. Εἶναι... Γιὰ μὲ καὶ τὰ δύο.

Λεόν. Καὶ αἱ δύο θέσεις ;

'Αλκ. Ἀναδῆ... Νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν ἰδοὺ τί τρέχει... Πρέπει νὰ σᾶς ὁμολογήσω ὅτι τὸ ἄλλο πιάτο... Εἶναι... Διὰ ἓνα φίλον μου... Ἐνα φίλον μου, ὅπου θὰ τοῦ κάμω τὸ δεῖπνον... Καὶ ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ ἐλθῇ... Συνώδευσε εἰς τὸ σπῆτι της μὰ κυρία...

Λεόν. Ποίαν κυρίαν ;

'Αλκ. Μίαν κυρίαν γρηᾶ... Πενῆντα χρονῶν !...

Λεόν. Καὶ δὲν ἠκούσατε νὰ γείνη λόγος διὰ καμμίαν ἄλλην ;

'Αλκ. "Οχι, κύριε.

Λεόν. (Κατ' ἰδίαν). Σᾶν νὰ μοῦ φαίνεται αὐτὸς παραγμένος... Κάτι τρέχει ἐδῶ... (Πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην). Πολὺ καλὰ... Ἀφοῦ λοιπόν αὐτὸς ὁ φίλος σας ποῦ λέτε σ' ἐγέλασε, θὰ τὸν ἀναπληρώσω ἐγώ (Ἀποθέτει τὸν πῆλόν του).

'Αλκ. (Κατ' ἰδίαν). Τί τοῦ ἤθετε τώρα !... Θέλει ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν σύζυγόν του ;...

Λεόν. Έννοείται αλλά Γερμανικά. Θα πληρώση καθένας το μερδικό του...

Άλκ. Μά όχι, κύριε, δὲν έννοῶ...

Λεόν. Θέλετε νὰ μοῦ κάμετε ἐσεῖς τὸ τραπέζι ; . . . Πολὺ καλά, δέχομαι... Ἄλλὰ ὑπὸ ἓνα ὄρον.

Άλκ. (Κατ' ἰδίαν). Ὅριστε μουσαφίρης ποῦ μοῦ ἐλαχεί..

Λεόν. Νὰ ἐλθετε καὶ τοῦ λόγου σας μίαν ἡμέραν νὰ σὰς κάμω τὸ τραπέζι εἰς τὸ σπῆτι. . . Ἐχῶ κάτι κρασιὰ περίφημα εἰς τὴν ἀποθήκην μου.

Άλκ. (Κατ' ἰδίαν). Νὰ μία ὠραία ιδέα !... Πραγματικῶς, ἀφοῦ εἶναι ὁ σύζυγος, πρέπει νὰ τὸν περιποιηθῶ... Πρέπει νὰ ἡμερώσω μὲ τὸ φαί αὐτὴν τὴν ἀρκούδαν . . . (Πρὸς τὸν Λεόντιον). Κύριε, σὰς βεβαιῶ ὅτι μοῦ κάμνετε πολλὴν εὐχαρίστησιν...

Λεόν. Ἀξιόλογα !... (Κατ' ἰδίαν). Πρέπει νὰ μείνω ἐδῶ, ἐπειδὴ δὲν μοῦ βγάξει κανεὶς ἀπὸ τὸν νοῦν πῶς ἢ Ἑλένη...

Άλκ. (Κατ' ἰδίαν). Ἐν τῷ μεταξύ αὐτὴ μπορεῖ νὰ τὸ στρίψῃ... Ἄλλὰ ποῦ νὰ χῶθηκε ;... Τί μαρτύριον, Θεέ μου ! . . . Μοῦ φαίνεται πῶς κάθημαι ἐπάνω σὲ ἀναμμένα κάρβουνα.

Κώστ. (Βισεργόμενος μετὰ τῶν γυνητῶν). Ἐτοιμα, κύριε.

Λεόν. Ἐξαίρετα. (Κάθηται παρὰ τὴν τράπεζαν). Καθῆστε λοιπὸν.

Άλκ. (Κατ' ἰδίαν). Τί νὰ κάμω ! . . . Ἀφοῦ τὸν ἐπροσκάλεσα !... (Κάθεται).

Λεόν. Διακρίνω ὅτι καὶ σεῖς αἰσθάνεσθε ἐνδιαφέρον διὰ τὴν θέσιν μου...

Άλκ. ὦ, πολὺ, πάρα πολὺ !

Λεόν. Ἐὰν ἡ σύζυγός μου πραγματικῶς μὲ ἠπάτησε, βεβαιώθητε ὅτι εἶμαι ἱκανὸς νὰ τὴν καταδιώξω μέχρι τοῦ Ἄδου.

Άλκ. Ὁ Ὀρφεὺς ἔκαμε τὸ ἐναντίον· ἐπῆγεν ἕως ἐκεῖ διὰ νὰ πάρῃ ὀπίσω τὴ γυναῖκά του.

Λεόν. Ὁ Ὀρφεὺς ἦτον ἀνόητος !... Ἄλλ' ἀλλοίμονον σ' ἐκεῖνον ποῦ μοῦ τὴν πῆρε !... Θα τὸν τσακίσω ὅπως αὐτὸ τὸ πιάτο !... (Σπάζει ἐν πλάκῳ).

Άλκ. Ἄ... Ἐτσι ;...

Κώστ. (Προστρέγων). Διατάξτε.

Λεόν. Φέρε ἓνα ἄλλο πιάτον... (Ὁ Κώστας ἐξέρχεται. Κομῆται μετ' αὐτὸν ἕτερον πιάτικον καὶ πάλιν ἀπέργεται).

Άλκ. (Κατ' ἰδίαν). Χριστὲ καὶ Παναγία !... Αὐτὸς θὰ ἐφύγε ἀπὸ κανένα θηριοτροφεῖον!...

Λεόν. Καὶ πρέπει νὰ ξεύρετε ὅτι ὁ κίνδυνος ὁποῦ φοβοῦμαι δὲν εἶναι πολὺ ἀπίθανος, ἐπειδὴ ἡ σύζυγός μου εἶναι καὶ νέα καὶ εὐμορφῆ.

Άλκ. Βεβαιότατα !

Λεόν. Πῶς τὸ ξεύρετε τοῦ λόγου σας ;

Άλκ. Μά... Τὸ φαντάζομαι... Διότι ἀλλέως, βέβαια, δὲν θὰ ἦσθε τόσον ταραγμένους.

Λεόν. Ἐχῶ μερικὰς ἰποψίας . . . Ἄνπραγματικῶς κανεὶς ἀχρεῖος ἐτολμοῦσε νὰ μοῦ κάμῃ αὐτό, θὰ τοῦ ἐχῶνα μέσα εἰς τὸ στομάχι του μισὴ πῆχνη σπαθί !

Άλκ. (Κατ' ἰδίαν). Τί ὠραῖον ὀρεκτικόν ! . . . (Ἀποθέτει τὰ μαγαιροπήρωνα ἐπὶ τοῦ πιατικίου).

Λεόν. Διατί δὲν τρώγετε ;

Άλκ. Δὲν πεινῶ.

Λεόν. Καὶ διατί τότε νὰ παραγγείλετε δεῖπνον τόσον πλουσιοπάροχον ;

Άλκ. Αἰ... Ὅταν προσκαλῆ κανεὶς ἓνα φίλόν του νὰ τοῦ κάμῃ τὸ δεῖπνον . . . Ἀπόψε ὅμως δὲν ἔχῳ διόλου ὄρεξιν . . . Ἐπειτα σὰς ἀκούω μὲ τόσον ἐνδιαφέρον...

Λεόν. Εἶσθε πολὺ εὐγενής... Ἄλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ πληρώσετε διὰ νὰ μὲ βλέπετε νὰ τρώγω...

Άλκ. Ἄ, καθόλου ! . . . (Κατ' ἰδίαν). Δὲν τρώς τὸν περίδρομον νὰ σκάσης !... Ἄλλὰ πρέπει νὰ φάγω κ' ἐγώ... Ἀλλέως τρέχω κίνδυνον νὰ φάγω ὡς ἐπιδόρπιον τὴν μισὴ πῆχνη τὸ σπαθί... (Ἀκούονται ἀποδορὶ γέλωτες ἐκ ἀριστερῶν).

Λεόν. Ποιὸς γελά ἐκεῖ μέσα ;

Άλκ. Ἐενοδοχεῖον εἶναι... Δὲν καταλαβαίνετε ;

Λεόν. (Ἐγειρόμενος). Μά σεῖς πρὸ ὀλίγου μοῦ εἶπατε πῶς... Γιὰ σταθῆτε νὰ ἰδῶ... (Πορεύεται πρὸς τὴν πρὸς τ' ἀριστερὰ θύραν). ὦ, καὶ νὰ τὴν εὕρισκα !... (Δι' ἐνὸς λακτίσματος ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ εισέρχεται).

Άλκ. ὦ, Θεέ μου !... Φαντάσου νὰ τὴν εὕρη ἐκεῖ μέσα!.. Καλὲ αὐτὸς εἶναι τίγρις !... Εἶναι Μινώταυρος !...

Σ Κ Η Ν Η Ι Ε'

ΣΟΦΙΑ καὶ ὁ ΡΗΘΕΙΣ

Σοφ. (Ἐξεργουμένη ἐκ δεξιῶν). Κύριε Ἀλκιδιάδη !...

Άλκ. Ἄ ! Τί εὐτυχία !... Σεῖς εἶσθε, κυρία μου ;

Σοφ. Κάμετέ τον νὰ φύγῃ μὲ κάθε τρόπον.

Άλκ. Μά πῶς νὰ κάμω ;

Σοφ. Πρέπει νὰ τὸ κάμετε.

Άλκ. Μά, κυρία μου... Πῶς νὰ κάμω ;... Ἐγὼ δὲν ἐχρημάτισα ποτὲ δεσμοφύλαξ.

Σοφ. Ἐννοιά σας κ' ἐγὼ θ' ἀνταμείψω τὴν ἀφοσίωσίν σας. (Τείνει πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα, τὴν ὁποῖαν ἐκεῖνος ἀσπάζεται). Πρόκειται περὶ τῆς εὐτυχίας μου !...

Ἄλλκ. ὦ, Θεέ μου ! . . . Πρόκειται περὶ τῆς εὐτυχίας σας, εἶπατε ; . . . (Κατ' ἰδίαν). Πρόκειται ὅμως καὶ περὶ τῆς μοῆς πύχης τοῦ υπαθιοῦ ὅπου θὰ μὲ φιλοδώρησῃ ! . . .

Σοφ. Κάμετέ τον νὰ φύγῃ μὲ κάθε τρόπον... (Ἀκούεται ἐξ ἀριστερῶν ὁ Λεόντιος κραυγάζων). Νάτος !... Ἐρχεται !... (Ἡ Σοφία ἀποσύρεται ἐκ δεξιῶν. Ἀκούεται κρότος θραυσμένων πινακίων ἐξ ἀριστερῶν).

Ἄλλκ. Τὰ ἔκαμε θάλασσα !... ὦ, δυστυχία μου· ποῦ εὐρέθηκα !...

ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ'

ΛΕΟΝΤΙΟΣ, ΚΩΣΤΑΣ, καὶ ὁ ΡΗΘΕΙΣ

Λεόν. (Ἐξεργόμενος). Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ! . . . Εἶχα τοὺς λόγους μου !... Ἐνόμισα πῶς ἦτον ἡ σύζυγός μου . . . (Πρὸς τὴν Κώσταν). ἄλε, εἰς τὸν λογαριασμὸν δὶλα αὐτὰ ποῦ ἔσπασα. (Ὁ Κώστας προσκλίνει καὶ ἐξέρχεται).

Ἄλλκ. (Κατ' ἰδίαν). Καὶ αὐτὰ εἰς τὸν λογαριασμὸν ; . . .

Λεόν. Μ' ἀκοῦς ἐκεῖ στὸ θεό σου !.. Νὰ μὴ μ' ἀφίνουν νὰ τοὺς κυττάξω καλά ! . . . Καὶ πῶς θὰ βεβαιωθῶ ἐγὼ ἂν ἦτο ἡ σύζυγός μου ἢ ὄχι ; Ἐχῶ δίκην ; . . . Ἄχ ! . . . Ἐχῶ ἓνα θυμὸν ἀπόψε ποῦ θὰ ἔσπαζα ὅ,τι καὶ νὰ ἐτύχαινε ἐμπρὸς μου !

Ἄλλκ. (Κατ' ἰδίαν). Καὶ ἡ κυρία μου λέγει νὰ τὸν κάμω νὰ φύγῃ μὲ κάθε τρόπον... Γιὰ τὸν Κουταλιανὸ φαίνεται θὰ μὲ πῆρε !...

Λεόν. Μὴ νομίσης ὅμως ὅτι εἶμαι τέτοιος κάθε μέρα... Ἄλλὰ ἀπόψε... (Κινεῖ τοὺς δακτύλους τῶν γειρῶν).

Ἄλλκ. Εἶναι τὰ νεῦρά σας . . . Ἐχετε ἐρεθισμὸν τῶν νεύρων... Τὸ βλέπω... Ἐγὼ, ἂν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν σας νὰ οἶς εἶπῶ τί θὰ ἔκαμνα ;

Λεόν. Τί θὰ ἐκάμνατε ;

Ἄλλκ. Δὲν ξεύρετε πόσον ὠφελεῖ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν.

Λεόν. Μὰ τί, τέλος πάντων ;

Ἄλλκ. Θὰ ἐπιγίαινα νὰ ξαπλωθῶ στὸ κρεβάτι μου καὶ νὰ κοιμηθῶ καὶ θὰ ἐτελείωνε τὸ πασιόψαρο.

Λεόν. Μὲ ἄλλα λόγια μου λέτε μὲ τρόπον νὰ ξεκουμπωθῶ ἀπ' ἐδῶ ;

Ἄλλκ. Λέγω ἂν ἤμουν ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σας.

Λεόν. Αὐτὸ ὅμως διὰ νὰ τὸ λέτε θὰ ἔχετε κάποιον λόγον.

Ἄλλκ. (Κατ' ἰδίαν). Μήπως ὑποπτευθῆ τίποτε ; (Μεγαλοφώνως). Ὅχι, ἀδελφέ !... Ἐτσι τὸ λέγω... Διότι κ' ἐγὼ ἐχόρρευσα πολὺ ἀπόψε . . . Καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἀργά . . . Ἀρχισα κ' ἐγὼ νὰ κουράζωμαι.

Λεόν. Σὰς κουράζει ἡ συναναστροφή μου ; . Μὰ τὸ ξεύρετε, κύριε, πῶς εἶσθε ὁ πρῶτος ὁποῦ μου λέγει τέτοιον λόγον ;

Ἄλλκ. Αὐτὸ θὰ πῆ πῶς οἱ προηγούμενοὶ ἦσαν ὑπομονητικώτεροι ἀπὸ μένα.

Λεόν. (Κραυγάζων ἰσχυρῶς). Κύριε !...

Ἄλλκ. (Ἐπίσης). Κύριε !...

Λεόν. Κύριε, ἐγὼ ποτὲ δὲν ὑπέφερα προσβολὴν χωρὶς νὰ κάμω ἐκεῖνον ποῦ μου τὴν εἶπε νὰ πληρώσῃ ἀκριβῶς.

Ἄλλκ. Πέτε μου πόσον κοστίζει νὰ πληρώσω.

Λεόν. Πᾶμε ἔξω ἂν ἀγαπᾶτε !...

Ἄλλκ. Αὐτὸ λέγω κ' ἐγὼ . . . Κοπιάστε νὰ πᾶμε ἔξω. (Κατ' ἰδίαν). Γιὰ νὰ ἰδῶ μήπως ἔμπορέσω νὰ τὸν φοβίσω.

Λεόν. Ἄ, ἔτσι ; . . . Χαίρομαι, θὰ ἔχω τὴν εὐκαιρίαν νὰ βγάλω τὸ ἄχτι μου στὴ ράχι κάποιανοῦ. (Τὸν κτυπᾷ θεατρικῶς εἰς τὴν πλάτην).

Ἄλλκ. (Κατ' ἰδίαν). Σὰν νὰ μου φαίνεται ὅτι τὰ παραέσπρωξα τὰ πράγματα.

Λεόν. Κάμετε λίγη ὑπομονή . . . Πάγω νὰ φέρω τὰ δπλα καὶ ναῦρω καὶ κανένα μάρτυρα. Καμαριέρη !... (Φωνάζει).

Ἄλλκ. (Κατ' ἰδίαν). Καὶ θαρρῆεις τοῦ λόγου σου πῶς θὰ περιμένω ἐγὼ ; Τὸ στρίβω !... Καὶ ἂν μὲ ξαναπιάσης !...

Κώστ. (Ἐπιστρέφοντας). Διατάξατε.

Λεόν. (Πρὸς τὸν Κώσταν). Τὸ ἐπανωφόρι μου, τὸ εἶχα ἀφήσει ἐδῶ.

Κώστ. Δὲν ὑπάρχει κανένα. Τὸ τελευταῖον ποῦ ἦτο τὸ ἐδῶκα εἰς τὸν κύριον... Νάτο ! Ἐδῶ εἶναι.

Λεόν. (Ἐξετάζων τὸ ἐπανωφόριον). Σεῖς ἐπήρατε τὸ ἐπανωφόρι μου ;

Ἄλλκ. Κάποιος ἄλλος ἐπήρε τὸ δικό μου . . . Εἶχα κ' ἐγὼ ἐπανωφόρι.

Λεόν. Καὶ τί μὲ μέλει ἐμένα διὰ τὸ δικό σου ; Αὐτὸ εἶναι δικό μου.

Ἄλλκ. Ὅριστε το !... Τὸ ὠραῖο πρᾶγμα βλέπετε !... Αὐτὸ ἔχει ἀξίαν ἀρχαιολογικὴν... Οὔτε δύο δραχμαῖς δὲν ἀξίζει. (Ὁ Λεόντιος τὸ φορεῖ. Κατ' ἰδίαν, ὡσεὶ αἰθνης ἀνυπολόγιστος). Καὶ τὸ πορτοφόλι ποῦ εἶναι μέσα στὴ τσέπη ; . . . ὦ, Θεέ μου ! . . . (Τρήγων ἐξόπισθεν τοῦ Λεοντίου, δακτύλῳ κινεῖται νὰ ἐξελεθῇ). Κύριε... Κύριε... Κύριε ταγματάρχα... Κύριε ἀρειοπαγίτα...

Λεόν. Τράβα ἀπὸ κει ! . . . Τώρα ἀμέσως θὰ ἐπιστρέψω. (Ἐξέρχεται).

Ἄλλκ. Καὶ μου πέρνει καὶ τὸ πορτοφόλι ποῦ ἦτον ἡ μόνη μου ἐλπίδα ! . . . Μοῦ ἀρπάζει τὸ πορτοφόλι τὸ δικό του !... Μὰ αὐτὸς εἶναι κακοῦργος !... Εἶναι δολοφόνος καὶ κλέπτης !

ΣΚΗΝΗ ΙΖ'

ΣΟΦΙΑ, ΠΕΡΙΚΛΗΣ και ὁ ΡΗΘΕΙΣ

Περ. (Εξεργόμενος ἐκ τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ θύρας, μὲ τὸ παρασημασμένον ἐπὶ τοῦ βραχίονος Ἡ Σοφία συνοδεύει αὐτόν. Ὁ Ἀλκιβιάδης ἵσταται εἰς τὸ βάθος χωρὶς τὰ φαίνεται). Κυρία μου σὰς καθικετεύω...

Σοφ. Μὰ ἐπιμένετε λοιπὸν νὰ ἐκθέσετε μίαν γυναῖκα, διότι ἔκαμε μίαν ἀπερισκεψίαν ;

Ἀλκ. (Ἐκ τοῦ βάθους, κατ' ἰδίαν). Τί ἀπερισκεψίαις εἶναι πάλιν αὐταῖς ;

Σοφ. Δόστε μου αὐτὴν τὴν εἰκόνα !

Ἀλκ. (Ὡς ἄνω). Τοῦ ἔχει δώσει καὶ εἰκόνα !

Περ. Εἶναι τὸ μόνον ἐνθύμιον ἐνὸς ἔρωτος ἀτυχοῦς . . . Ὅστις οὐδέποτε θὰ λάβῃ ἀνταμοιβήν... Ὅστις δὲν ἔχει καμμίαν ἐλπίδα...

Ἀλκ. (Ὡς ἄνω). Καὶ ἐρωτικά ἐνθύμια ἀκόμη !...

Σοφ. (Ἐπιτακτικῶς). Δόστε μού το ἐμὲ καὶ φύγετε.

Περ. Ὅχι . . . Ἐὰν πρόκειται νὰ φύγω, τότε θὰ τὸ πάρω μαζί μου. (Κινεῖται ὅπως ἐξέλθῃ).

Σοφ. Θὰ σὰς ἐξαναγκάσω.

Ἀλκ. (Σταματῶν τὸν Περικλῆν). Μία στιγμή παρακαλῶ...

Περ. Μπᾶ !.. Ἐοῦ εἶσαι, Ἀλκιβιάδην ;... Τὸ ἔμαθα ὅτι μού ἔκαμες τὴν ἐκδούλευσιν ν' ἀπομακρύνῃς τὸν σύζυγον... Καὶ σοῦ εἶμαι, φίλιτάτ' μου, πολὺ ὑπόχρεως...

Ἀλκ. Πῶς ! Μήπως ἴσως ἡ κυρία...

Περ. Εἶναι αὐτὴ ποῦ ἀγαπῶ... Ποῦ λατρεύω... Σ' εὐχαριστῶ, φίλε μου !... (Ἐξέρχεται ὁρμητικῶς).

Σοφ. (Κατ' ἰδίαν). Πρέπει νὰ τὸ πῶ τῆς Ἑλένης ὅτι δὲν ἠθέλησε...

Ἀλκ. (Κατ' ἰδίαν). Νὰ γείνω ἐγώ... Ὁ... Πῶς νὰ τὸ πῶ ;... Ὁ μεσεγγυοῦχος !... Ἄ ! Μὰ αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται ;... Δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου... (Κλονίζεται).

Σοφ. Τί ἔχετε, κύριε Ἀλκιβιάδην ;

Ἀλκ. Καὶ μ' ἐρωτᾶτε, ἀσπλαχνῆ ; Μ' ἐρωτᾶτε ; Ἐπειτα ἀπὸ τόσας θυσίας . . . Ἐπειτα ἀπὸ τόσα ὀποῦ συνέβησαν καὶ συμβαίνουν !... Σεῖς ἀγαπᾶτε τὸν Περικλῆ, τὸν ζωγράφον...

Σοφ. Τὸν Περικλῆ ;... Ἐγώ ;... Μὰ οὔτε κατὰ φαντασίαν... Οὔτε τὸν ἀγαπῶ, οὔτε τὸν ἠγάπησα ποτέ.

Ἀλκ. Πῶς εἶναι δυνατὸν λοιπὸν ;...

Σοφ. Πιστεύσατε τοὺς λόγους μου !... (Κράλουσα πρὸς τὴν εἰς τὰ δεξιὰ θύραν). Ἑλένη !... Ἑλένη !...

ΣΚΗΝΗ ΙΗ'

ΕΛΕΝΗ και οἱ ΡΗΘΕΝΤΕΣ

Ἑλέν. (Ἐξεργούμενη). Τέλος πάντων !... Τί ἀνησυχίαν ποῦ εἶχα !...

Ἀλκ. (Κατ' ἰδίαν). Μὰ φωνῆ εἶν' ἐκεῖ μέσα ποῦ βγαίνουν κάθε τόσο καὶ καινούριοι ;

Ἑλέν. Ἐλα, Σοφία, νὰ φύγωμεν γρήγορα... Νὰ ὁ καθδολιέρος σου.

Ἀλκ. (Κατ' ἰδίαν). Τρεῖς θὰ γείνωμεν τώρα ;... Ἄλλη παρένθεσις πάλιν ; (Πρὸς τὴν Σοφίαν). Ὅστε θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ κυρία ;

Σοφ. Βεβαίως. Αὐτὸς ἐξ ἀρχῆς ἦτον ὁ σκοπὸς μου, νὰ μᾶς συνοδεύσετε ἕως τὸ σπῆτι τὴν κυρίαν καὶ ἐμέ.

Ἀλκ. Μπᾶ !... Αὐτὸς ἦτο ;... (Κατ' ἰδίαν). Δὲν ἦτον ὁμοῦς αὐτὸς καὶ ὁ ἰδικὸς μου σκοπός.

Σοφ. Ὅ, τι δὲ καὶ ἂν συμβῆ, νὰ ἐνθυμηθῆτε πάντοτε νὰ εἰπῆτε ὅτι ἐγὼ δὲν ἔλειψα οὔτε στιγμὴν κοντὰ ἀπὸ τὴν κυρίαν αὐτὴν καὶ ὅτι σεῖς ἐμείνατε μαζί μας ὅλον τὸ βράδυ... (Κινεῖται νὰ ἐξέλθῃ μετὰ τῆς Ἑλένης).

Ἀλκ. (Κατ' ἰδίαν). Καὶ μού φαίνεται πῶς θὰ μείνω καὶ ὅλον τὸ πρωτὶ... Ἀμανάτι !... Πῶς θὰ πληρωθῆ ὁ λογαριασμὸς τοῦ ξενοδόχου ;...

ΣΚΗΝΗ ΙΘ'

ΛΕΟΝΤΙΟΣ, ΠΕΡΙΚΛΗΣ και οἱ ΡΗΘΕΝΤΕΣ

Λεόν. (Ἐσωθεν φωνάζων). Μὰ ἀφοῦ σοῦ λέγω ὅτι μὲ περιμένει !

Σοφ. (Ἐντρομος). ὦ, Θεέ μου !... (Ἀρπάζει τὴν Ἑλένη ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ ἐκέρχεται εἰς τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ δωμάτιον).

Λεόν. (Σύρων διὰ τῆς βίαις τὸν Περικλῆ). Ἐλα, ἔλα .. θὰ μού χρησιμεύσῃς ὡς μάρτυς !...

Ἀλκ. (Κατ' ἰδίαν). Ἦλθε πάλιν αὐτὸς ὁ δαιμονισμένος !...

Λεόν. (Πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην). Κύριε, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Περ. (Παραβαλὼν). Πῶς !... Μὲ τὸν φίλον μου ἐδῶ θὰ μονομαχίσης ;... Κάτι παρεξήγησις θὰ ἦναι στὴ μέση . . . Γιὰ ἐξηγηθῆτε, σὰς παρακαλῶ.

Λεόν. Δὲν χωρεῖ καμμία ἐξήγησις . . . Ὁ ξενοδόχος μού εἶπε πῶς ὁ κύριος ἦτον ἐδῶ μὲ μία γυναῖκα καὶ ἐπρόκειτο νὰ δειπνήσουν μαζί . . . Καὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦτο ἡ σύζυγός μου !

Σοφ. (Προβάλλουσα μετά της Ἑλένης τὴν κεφαλὴν, ἐκ τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ θύρας). Τί ἀκούω ;...

Περ. Ἀλήθεια ;... Τί εἶν' αὐτά, Ἀλκιβιάδην ;...

Λεόν. Ὅριστε λοιπόν, κύριε. (Πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην). Πᾶμε ἔξω γρήγορα !...

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). ὦ, ποῦ ἔμπλεξα !... (Ἀναλογιζόμενος αἰφνης). ὦ, μία ἰδέα !... (Μεγαλοφώνως). Μάλιστα !... Ἐπρόκειτο νὰ δειπνήσω μαζὺ μὲ μίαν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ καὶ ἢ ὁποία μὲ ἀνταγαπᾷ . . . Καὶ αὐτὴ ἢ γυναῖκα ἰδοὺ ποῖα εἶναι !... (Ὀρμητὴ καὶ λαμβάνων ἐκ τῆς γειρὸς τὴν Ἑλένην, τὴν φέρει εἰς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς).

Λεόν. Ἄχ ! Ἀθλίε !... (Θέλει νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ).

Περ. (Ἀναγκαιζὼν αὐτόν. Κατ' ἰδίαν). Τὰ πράγματα ἔγειναν σαλάτα !...

Ἐλέν. (Πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην). Ἄλλ' ἐγώ, κύριε, δὲν σᾶς γνωρίζω !...

Λεόν. (Θέλει πάλιν νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ ὁ Περικλῆς τὸν ἀναγκαιζέει). Τὴν σύζυγόν μου !... Ἀκούς ἀναισχυντία !

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). Καὶ αὐτὴ εἶναι σύζυγός του !... Μὰ πόσαις γυναῖκες ἔχει ; Θὰ ἦναι κανένας Τούρκος πασοῦς.

Λεόν. (Ἀνστηρῶς πρὸς τὴν Ἑλένην). Δὲν μοῦ ἐξηγήτε, παρακαλῶ, κυρία, τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ πράγματα ;

Σοφ. (Προγοροῦσα ἀπὸ τῆς θύρας καὶ ἐμφανιζομένη ἐπιτόντων). Σημαίνει ὅτι εἶσαι παρὰ πολὺ ζηλιάρης.

Λεόν. (Ἐκπληγτος). Καὶ σὺ ἐδῶ ; . . . Ἦσουν μαζὺ μὲ τὴν γυναῖκά μου ;

Σοφ. Ἀναγκασθίκαμεν νὰ μείνωμεν ἐξ αἰτίας τῆς βροχῆς... Καὶ διότι δὲν εἶχαμεν ἀμᾶξι νὰ ἐπιστρέψωμεν.. Ὁ κύριος Περικλῆς, κατὰ συμβουλήν ἰδικὴν μου, ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ σᾶς κάμῃ ἓνα εὐχάριστον, ἀπροσδόκητον δῶρον.

Λεόν. Τί δῶρον ;

Σοφ. Κύριε Περικλῆ, δώστε μου τὴν εἰκόνα... Τὸ μυστικὸν δὲν ἔχει λόγον πλέον... Πρέπει νὰ διασκεδασθοῦν ὅλοι αἱ ὑποψίαι.

Περ. Κυρία... (Παρατηρῶν πρότερον τὴν Ἑλένην, ἀκολούθως οἰγὰ πρὸς τὴν Σοφίαν). Εἶσθε πολὺ σκληρά !... (Ἐγγειρίζει πρὸς αὐτὴν τὴν εἰκόνα).

Λεόν. (Λαμβάνων ἀπὸ τῆς γειρὸς τῆς Σοφίας τὴν εἰκόνα). Τί βλέπω !... Ἡ εἰκὼν τῆς συζύγου μου . . . Καὶ τῆς ὁμοιάζει τρομερά !...

Σοφ. Ἡ Ἑλένη προτοίμαζεν αὐτὸ τὸ δῶρον νὰ σοῦ τὸ προσφέρῃ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς σου.

Λεόν. Τῆς ἐορτῆς μου ;... Μὰ θέλομεν τρεῖς μῆνες ἀκόμη.

Σοφ. Τὸ ξεύρω... Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ κύριος Περικλῆς ἀναχωρεῖ αὔριον (γέρει πρὸς τὸν Περικλῆ μὲ ἔννοιαν) χάριν καλλιτεχνικῆς ἐκδρομῆς... Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀθῶα αἰτία τῆς παρουσίας μας ἐδῶ, κύριε γαμβρέ μου !...

Ἄλκ. Γαμβρός σας εἶναι ;... (Μετ' ἐκπληξως).

Ἐλέν. (Πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην). Καὶ σύζυγος ἰδικός μου.

Ἄλκ. (Πρὸς τὴν Σοφίαν). Ὡστε αὐτὸς ὁ κύριος δὲν εἶναι σύζυγός σας ;

Σοφ. Ὁχι, ἐγὼ εἶμαι χήρα, χήρα τοῦ ἐξαδέλφου τοῦ κυρίου Ταγματάρχου καὶ ἀδελφῆ τῆς συζύγου του.

Λεόν. Μὰ δὲν μοῦ λέτε, παρακαλῶ, ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ (δεικνύων τὸν Ἀλκιβιάδην), πῶς ἀνακατεύεται εἰς ὅλ' αὐτά ;

Σοφ. Μὰ ὁ κύριος εἶναι...

Λεόν. Τί εἶναι ;... Ὑπὸ ποίαν ἰδιότητα εὐρίσκεται ἐδῶ ;

Σοφ. Ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ...

Ἄλκ. Τοῦ μελλονύμφου . . . Πές τε το τέλος πάντων νὰ γλυτώσωμεν...

Λεόν. Μπᾶ !... (Πρὸς τὴν Σοφίαν). Δὲν μοῦ ἄλς ὅμως, κουριάδα μου, τοῦ λόγου σου οὔτε ἀσχημὴ εἶσαι, οὔτε τὰ χροῖνα σ' ἐπαραπῆραν, πῶς σοῦ ἤλθε νὰ κάμῃς τέτοιαν ἐκλογὴν ;... Νομίζω ὅτι, ὅταν μία χήρα ἔχει ὡσὸν ἑσὲ εἴκοσι χιλιάδων δραχμῶν εἰσόδημα...

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). Ἐχει εἴκοσι χιλιάδων δραχμῶν εἰσόδημα !...

Σοφ. Φίλτατέ μου, εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ συζύγου δὲν ὑπάρχει δικαιολογία. Ἀλλῶς τε ἔχω πρὸς τὸν κύριον ἓνα παλαιὸν χρέος εὐγνωμοσύνης . . . (Δίδει τὴν γείρα πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην, ἢν ἐκεῖνος ἀσπάσεται περιπυθῶς).

Ἄλκ. ὦ, κυρία μου !... Μακαρία ἡ μνήμη τοῦ γαϊδάρου ποῦ ἔπεσε στὴ βεμματιά !...

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

ΚΩΣΤΑΣ καὶ οἱ ΡΗΘΕΝΤΕΣ

Κώστ. (Πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην). Ἐδῶ εἶναι καὶ ὁ λογαριασμός σας, κύριε.

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). ὦ, συμφορὰ μου, τὸν εἶχα ξεχάσει !

Περ. (Κατ' ἰδίαν). Ἐδῶ νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ τὰ βγάλην πέρα !..

Ἄλκ. (Μετ' ἀγέρωγας). Στείλετέ μου τὸν εἰς τὸ σπῆτι νὰ σᾶς πληρώσω...

Κώστ. Δὲν ἔχετε νὰ πληρώσετε τίποτε, διότι ὁ λογαριασμός εἶναι ἐξωφλημένος.

Άλλ. Πώς !... Καί ποῖος ἐπλήρωσε ;... Ποῖος ἐτόλμῳσε νὰ πληρῶσῃ ;

Λεόν. Ἐγώ, τὰ πράγματα εἶχον ἠθάσει εἰς τοιοῦτο σημείον, ὥστε ἀφοῦ ἐπρόκειτο νὰ μοναμαχήσωμεν, δὲν μοῦ ἐπετρέπετο νὰ σᾶς ἀφίσω νὰ πληρῶσετε διὰ δεῖπνον, τὸ ὁποῖον ἔφαγα μόνος ἐγώ.

Σοφ. Αἶ, εἶναι τώρα... Περαιομένα ξεχασμένα...

Περ. Καλορίζικοι !

Λεόν. (Πρὸς τὰς δύο γυναῖκας). Πιγαίνωμεν, τὸ ἀμάξι περιμένει κάτω.

Άλλ. Εἶναι τὸ δικό μου... Σᾶς τὸ προσφέρω εὐχαρίστως.

Λεόν. Καὶ σεῖς ;

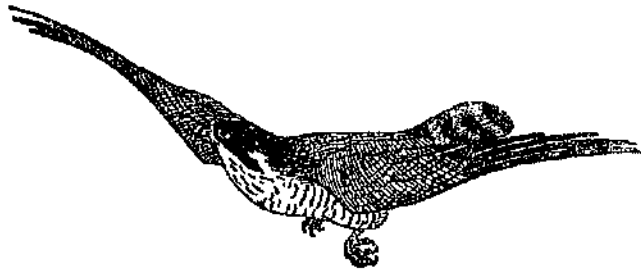
Άλλ. Ἐγὼ θὰ πάγω πεζός . . . (Κατ' ἰδίαν, πρὸς τὸ κοινόν). Ἦλθα ἀγαμὸς καὶ γυρίζω νυμφευμένος . . . Καὶ μὲ εἰσόδημα εἴκοσι χιλιάδων δραχμῶν ὡς προῖκα !... Δὲν ξεύρω διὰ τοῦς ἄλλους, ἀλλὰ δι' ἐμὲ ὁ χορὸς αὐτὸς ὑπῆρξε πραγματικῶς χορὸς φιλανθρωπικός !...

(Πίπτει ἡ ἀδελφαί)

(Κατὰ διασκευὴν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

1901

ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

Ἀξιοῦμε Φίλε κ. Ἀρσένη,

Ἐάν καὶ ἀργὰ ἔλαβον τὴν πρόσκλησίν Σας, ὅπως χορηγήσω τι Ἑμῖν πρὸς δημοσίευσιν ἐν τῇ «Ποικίλῃ Στοᾷ», οὐχ ἤττον ἀσμένως ἐπιλαμβάνομαι τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ἵνα διὰ τοῦ ἀληθοῦς λαμπροῦ καὶ σπουδαίου ἔργου, διαχύσω ἰδέας τινὰς εἰς τοὺς ἀξιοτίμους ἀναγνώστας αὐτοῦ περὶ τοῦ «Ἀλκοολισμοῦ». Ὡμίλησα ἤδη ἐν Παρισίοις περὶ τοῦ θέματος τούτου, ἔλαβον μέρος ἐνεργὸν εἰς τὸ Διεθνὲς Συνέδριον κατὰ τοῦ Ἀλκοολισμοῦ, καὶ ἀνακοινώσεις σχετικὰς ἐν αὐτῷ ἐποιήσαμην, ἐνταῦθα δέ, μόλις ἔλθων πρὸ τίνος, μέλημά μου πρῶτιστον ἐθεώρησα νὰ κατάρξωμαι τοῦ κατὰ τοῦ Ἀλκοολισμοῦ ἀγῶνος λόγῳ τε καὶ ἔργῳ. Πρέπει νὰ προσθέσω ὅτι ἡ «Ποικίλη Στοᾷ» ἔττει ἐν τῶν καλλιτέρων μέσων πρὸς διάδοσιν τῶν ἀντικακολικῶν ἰδεῶν ; Εἶναι εὐτύχημα δι' ἕνα τῶν Ἑλληνισμῶν ὅτι ὑφίσταται τοιοῦτον ἐτήσιον περιοδικόν, ὅπερ καὶ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ θὰ ἐτίμα τὴν δημοσιογραφίαν καὶ ὅπερ καὶ ἡμεῖς προσφέροι μεγίστας ὑπηρεσίας εἰς τὸ ἡμέτερον ἔθνος. Ἐργασθῶμεν πάντες, καθύστε εἰς τὴν εἰδικότητά του καὶ διὰ τῶν δυναμειῶν του μικρῶν ἢ μεγάλων, νὰ ἐξυγιάνωμεν τὴν προσφιλή

μας πατρίδα, ἐάν θέλωμεν νὰ τὴν ἴδωμεν ἀληθῶς μεγάλην καὶ πρωτοστατοῦσαν τῆς ἐν Ἀνατολῇ κενήσεως. Ἐκ τῆς πατρίδος μας ἀνέτειλον τὰ φῶτα καὶ ἔλαβον αὐτὰ οἱ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ σήμερον ἔνδοξοι καὶ σοφοί ὡς παραλάβωμεν καὶ ἡμεῖς νῦν ἐκείθην αὐτά, διότι τίς ἀγνοεῖ τὸ ἀπλούστατον φυσικὸν φαινόμενον, καθ' ὃ τὴν Ἀνατολὴν παρακολουθεῖ ἡ Δύσις καὶ τὴν Δύσιν διαδέχεται ἡ Ἀνατολή ; . . .

Μετ' εὐχαιρῶν αἰσθημάτων

Ἑμέτερος

Σ. Γ. ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ Ἱατρός

Ο ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΥ ΑΓΩΝ

Ἐκ τῶν εὐγενεστέρων ἀγῶνων οὗς ἡ πεπολιτισμένη ἀνθρωπότης διεξάγει κατὰ τῶν δεινῶν ὅσα περιστοιχοῦσι τὸν δύσμοιρον ἀνθρώπον εἶναι ὁ κατὰ τοῦ ἀλκοολισμοῦ ἀγῶν. Τὸ κακὸν ἐπεκταθὲν κατέσχε πάσας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας ἀπὸ τῶν ἀνωτέρων μέχρι τῶν κατωτέρων ὑπὸ τὴν μορφήν ἡδυσπότην ἢ ὀρεκτικῶν ἢ τονωτικῶν καὶ αἱ ἐξ αὐτοῦ ἀλέθρια συνέπειαι εἰσὶ πρὸς τοὺς πᾶσι καὶ ἰδίᾳ τοῖς ἱατροῖς. Καὶ ἀλλαχοῦ μὲν ἡ κοινὴ γνώμη ἤρξατο συγκινουμένη καὶ διὰ μυρίων τρόπων ἐπιδιώκεται ἡ ἐλάττωσις καὶ θεραπεία τοῦ κακοῦ, ἐν Ἑλλάδι δὲ ὅμως ἀτυχῶς οὐδεμία ἐγένετο ποτὲ ἐνέργεια, ὅπως φωτισθῶσιν αἱ λαϊκαὶ ἰδίᾳ τάξεις, ἔπειτα δὲ καὶ πάντες οἱ λοιποὶ πολῖται περὶ τῶν ἀπαιδίων ἀποτελεσμάτων τῆς παγκοσμίου ταύτης μάστι-

Σ. Α. Π. Σ. Ἐπανεκάμψην ἄρτι ἐκ Παρισίων ὁ ἱατρός τῆς πόλεώς μας κ. Σιμωνίδης Βλαβιανός τὸ πρῶτον ἤδη τιμῶν διὰ τῆς συνεργασίας του τὴν «Ποικίλην Στοᾷ». Ἐπι διετίαν πλήρη δ κ. Βλαβιανός κατέγινεν εἰδικῶς εἰς τὰ Νευρικὰ καὶ Φρενικὰ Νοσήματα, ἐργισθεὶς εἰς τὰς μεγάλας κλινικὰς τῆς Σαλπεντριέρης καὶ τοῦ Φρενοκομείου τῆς Ἁγίας Ἀννης. Ἐκτιμηθεὶς διὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὸν ζήλόν του παρὰ τῶν καθηγητῶν του συνεδέθη μετ' αὐτῶν διὰ φιλικῶν δεσμῶν, οἵτινες τῷ ἐπέτρεψαν νὰ ἐργασθῇ ἐν ταῖς κλινικαῖς καὶ τοῖς ἐργαστηρίοις αὐτῶν, μετὰ πολλῆς ὠφελείας σὺν προτιμήσεσι καὶ μεταξὺ ξένων συναδέλφων του. Κατὰ τὸ τελευταῖον Διεθνὲς Συνέδριον κατὰ τοῦ Ἀλκοολισμοῦ ἔλαβεν ἐνεργῆτατον μέρος εἰς αὐτὸ τιμηθεὶς καὶ διὰ τῆς ἐκλογῆς του ὡς Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Ἱατρικοῦ τμήματος τοῦ Συνεδρίου. Αἱ δύο ἀνακοινώσεις ἄς εἰς τὸ Συνέδριον ταῦτο ἀνέγνωσεν δ κέλ्लιστος ἐπιστήμων, ἐποίησαν βαθυτάτην ἐντύπωσιν καὶ ἀπέσπασαν τὰ συγχαρητήρια ὅλων τῶν πανταχόθεν τῆς ὑψηλοῦ συζήτουσάντων τότε εἰς Παρισίους διασημῶν ἱατρῶν, διὰ τὸ πρωτότυπον καὶ τὸ λίαν ἐνδιαφέρον. Μέλος τῆς Ἑταιρείας τῆς Ἰγνολογίας καὶ Ψυχολογίας τῶν Παρισίων δ κ. Βλαβιανός, ἐποιήσατο πολλὰς ἀνακοινώσεις εἰς αὐτὴν λίαν ἐκτιμηθείσας ὑπὸ τῶν Ἑταίρων καὶ ὧν ἡ μὲν περίληψις ἐδημοσιεύθη πασῶν εἰς

τάξεις και εν γένει εις τους άγνοούντας αυτές, γενόμενοι ούτω κατά την ηρώσιν του κυρίου De Lanaranne, άλλοις άπώστολοι της αντιαλκοολικής διδασκαλίας. Έν Γαλλία και άπανταχού της ύψηλιου διεξάγεται αντιαλκοολικός άγών δι' όλων των μέσων, όμιλιών, διαλέξεων, άναγνωσμάτων, άρθρων δημοσιογραφικών, τοιχοκολλησεων προκηρύξεων συνεδρίων διεθνών και των τούτοις όμοίων. Τα μέσα ταύτα άφορῶσιν ίδια τους ενήλικας, αλλά και διὰ τους έφηβους και τους παίδας έλήθη φροντίς και ούτως από έτών ήδη ή αντιαλκοολική διδασκαλία εισήλθεν εις τά σχολεία ως μάθημα ύποχρεωτικών, μετά προβολών φωτεινών εικόνων, πινακων, βιβλίων και διηγημάτων αντιαλκοολικών, ούτως ώστε ή φαντασία του παιδός να πληγῆ και ή μέλλουσα γενεά να εύρεθῆ όπως δάποτε όχυρωμένη και ενήγνώσει των κατά την άλευθρίαν έξιν και κατάχρησιν των ποτών. Ούτως ή θεραπεία του κακοῦ γίνεται ούχι μόνον διὰ τους ήδη πάσχοντας ή παθόντας, αλλά και προληπτική, ήτις άκριβῶς είναι και ή τελεσφόρωτέρα και εύελπιστοτέρα. Ούτω ως επιτρέψῃ ήμιν ο άξιότιμος ύπουργός της παιδείας να ύποδείξωμεν εις αυτόν τί έπ' εσχάτων ο συνάδελφος αυτού Leygues ύπουργός της Δημοσίας Έκπαιδεύσεως έν Γαλλία, ακολουθών τό παράδειγμα των προκατόχων του και ίδια του Rambaud, γράφει προς τους διευθύνοντας τά της πρώτης και δευτέρας εκπαιδεύσεως έν Γαλλία. «Του λοιπού ή αντιαλκοολική διδασκαλία δέν θα θεωρῆται πλέον ως συμπληρωματικόν μάθημα, άλλ' έν τοις προγράμμασι θα λάβῃ επίσημον θέσιν, τιθέμενον έν ίση μοίρα προς την γραμματικήν και την αριθμητικήν. Την αυτήν σημασίαν θα έχη εις τάς έτησίαις δημοσίαις εξετάσεις· πλὴν αὐτοῦ διαλέξεις και άναγνώσματα όφείλουσι να γίνωνται εκτός των κανονικῶν μαθημάτων εις όλα τά ιδρύματα της δημοσίας διδασκαλίας». Προς τοῦτο δέ ο κ. Έπουργός ποιείται εκκλήσιν «ούχι μόνον εις την καλήν θέλησιν των καθηγητῶν των Πανεπιστημίων, άλλ' άκόμη και εις τό αίσθημα τό τόσον ανεπτυγμένον παρ' αὐτοῖς περι τοῦ καθήκοντός των εις την Δημοκρατίαν και προς τό διάπυρον και την ζέσιν του πατριωτισμοῦ των» και κατωτέρω εξακολουθεῖ ο αὐτός «αι θυσιαι ως ή χώρα αναλαμβάνει όπως αναπτύξῃ την παιδείαν εις όλους αὐτῆς τους βαθμούς, αἱ προστάθειαι και των τριῶν τάξεων άνωτέρας, μέσης και κατωτέρας εκπαιδεύσεως, όπως αναπτύξωσι της διανοίας και ενδυναμώσωσι τά πνεύματα, θα έδαπανῶντο εις καθάρην άπόδειαν, εαν δέν έπεδιώκομεν συνεχρόνως την εκστρατείαν ήμῶν κατά του αλκοολισμοῦ, όστις καταδικάζει εις ταχείαν κατάπτωσιν πάντα τά άτομα, θα προσβάλλει, όστις έμπενδίζει πανταχού όπου εἰσχωρεῖ της διανοητικῆς ως και τάς φυσικῆς δυνάμεις. Το Πανεπιστήμιον είναι ένδεδειγμένον, ίνα διεξαγάγῃ την σταυροφορίαν ταύτην. Θεματοφύλαξ των Έθνικῶν μας παραδόσεων, ύπεύθυνον διὰ την διανοητικήν και ήθικὴν άκμήν του Έθνους, όφείλει να συντηρήσῃ την ιερήν παρακαταθήκην, ήτις ενεπιστεύθη εις αὐτό και να ύπεραμυνθῆ τοῦ έργου της διδασκαλίας και της αναπτύξεως κατά του θανασίμου κινδύνου όστις τάς απειλεῖ». Με τους όραίους και σχεδόν ποιητικούς τούτους λόγους ως επιτραπή ήμιν να τερματίσωμεν τό άρθρον ήμῶν τοῦτο του κατά του αλκοολισμοῦ άγώνος εν ανέλδομεν.

Ἀθήνησι 14η Ἰανουαρίου 1901

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ Γ. ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ Ἴα τ ρ ὀ ς

Εἰδικός των Νευρικῶν και Φρενικῶν νόσων

* "Ποικίλη Στοά", 1902 *

Φωτογράφημα Β. Παπαγιαννοπούλου

Η ΣΑΠΦΩ

(Ἡ δεκάτη Μοῦσα, ἢ κατ' ἐξοχὴν ποιήτρια τοῦ ἔρωτος, πίπτουσα ἀπὸ τοῦ ἀμφωστηγίου λευκάτα τῆς νήσου Λευκῆος εἰς τὴν θάλασσαν, ἕνεκα τῆς ἀτυχοῦς ἀγάπης τῆς πρὸς τὸν περικαλλὲς Φάωνα)